

PAȘTE MIELUȘEII MEI!

CHARLES H. SPURGEON

PAȘTE
MIELUȘEII
MEI!

CHARLES H. SPURGEON

PAȘTE MIELUȘEII MEI!

Charles Haddon Spurgeon

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiare, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Feed My Lambs*. Lucrare aflată în domeniul public.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Referințele biblice notate cu SBB sunt preluate din Biblia Societății Biblice Britanice, ediția 1921. Folosit cu permisiune.

Referințele biblice notate cu TBS sunt preluate din Biblia, Versiunea Biblică Trinitariană, ediția 2002. Copyright Trinitarian Bible Society. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

PAȘTE
MIELUȘEII
MEI!

CHARLES H. SPURGEON

*„Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța
frica Domnului”*

Psalmii 34:11

Cuprins

Capitolul 1. Paște mieluşei Mei!	7
Capitolul 2. Nu-i împiedicați pe copii!	15
Capitolul 3. Ucenicii și mamele	25
Capitolul 4. Păstorul copiilor	37
Capitolul 5. Lecția	49
Capitolul 6. Veniți, copii!	59
Capitolul 7. Copilăria și Sfânta Scriptură	75

1

PAȘTE MIELUȘEII MEI!

Nici măcar cei mai valoroși membri ai bisericii nu sunt suficient de buni pentru această lucrare. Chiar dacă faci o altă slujire, nu te gândești că n-ar trebui să te preocupi în niciun fel de această formă de lucrare sfântă, ci, cu blândețe, când ai ocazia, fii mereu gata să îi ajuți pe cei mici, și să susții cu bucurie pe cei a căror principală chemare este să se îngrijească de aceștia. Următorul mesaj se adresează nouă, tuturor: „Paște mieluşei Mei!” Această poruncă este dată deopotrivă predicatorului și tuturor celor care au câte puțin de puțină cunoaștere a lucrurilor lui Dumnezeu. Fii cu luare aminte, așa încât să poți să îngrijești de copiii care sunt în Hristos Isus. *Petru*, deși era un lider între credincioși, totuși trebuia să hrănească mieluşei.

Mieluşei sunt cei mai tineri membri ai turmei. De aceea, ar trebui să îi căutăm în mod special pe cei *tineri în har* și să îi îngrijim. Aceștia pot să fie bătrâni ca vârstă, și totuși niște bebeluși în har, în ce privește *lungimea vieților*

lor spirituale, așa încât ei trebuie să se afle sub grija unui bun păstor.

Imediat ce o persoană este convertită și se alătură bisericii, ar trebui să devină obiectul grijii speciale și a bunătații celorlalți membri ai bisericii. Acel om s-a alăturat de curând și nu are prieteni printre sfinți, așa că haideți să fim toți prietenoși cu el. Chiar dacă ar trebui să îi lăsăm deoparte pe camarazii noștri mai vechi, trebuie să arătăm o bunătațe dublă față de cei care au scăpat de curând din lume și care au venit să găsească un adăpost la Cel Preaînalt și în poporul Său. Vegheați cu o grijă neobosită asupra acelor bebeluși, care sunt puternici în dorințele lor, dar slabi în toate celelalte lucruri. Ei tocmai au ieșit din întuneric, așa că ochii lor abia de suportă lumina. Haideți să îi umbrim pentru o vreme, până când se vor învăța cu strălucirea zilei Evangheliei.

Dedicați-vă lucrării sfinte de îngrijire a celor slabi și descurajați! Este posibil ca însuși Petru să se fi simțit în acea dimineață ca un soldat proaspăt recrutat, căci, într-un sens, își sfârșise viața publică lepădându-se de Domnul său și și-o reîncepuse atunci când „*a ieșit afară și a plâns cu amar*”. El făcea acum o nouă mărturisire a credinței sale înaintea Domnului și a fraților săi și, de aceea, fiind capabil să îi înțeleagă pe noii recruți, primește porunca de acțiune în calitate de protector al lor. Proaspeții convertiți sunt prea timizi să ne ceară ajutorul, așa încât Domnul

nostru ne face cunoștință cu ei și, cu un cuvânt categoric și poruncitor, El ne spune: „*Paște mieluşeii Mei!*” Iată care ar trebui să fie modalitatea în care noi să ne arătăm recunoștința față de El: „*Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut*” (Matei 25:40).

Oricât de tânăr ar fi un credincios, el ar trebui să dea o *mărturie clară a credinței* lui, și să fie adăugat restului turmei lui Hristos. Noi nu suntem dintre cei suspicioși față de *evlavia tinerească*: n-ar trebui să vedem mai multe motive pentru astfel de suspiciuni în cazul celor tineri, decât în cazul celor care se pocăiesc mai târziu în viață. Dintre cele două, noi credem că mai degrabă cea de-a doua ar putea fi pusă sub semnul întrebării, căci o *frică egoistă de pedeapsă* și o groază de moarte pot produce mai degrabă o *credință contrafăcută* decât se poate întâmpla în cazul unui copil. Cât de multe lucruri n-a apucat copilul să facă, lucruri care l-ar fi putut răni! Și cât de multe lucruri n-a apucat să cunoască un copil, și pe care sperăm să nu le experimenteze vreodată! Câtă strălucire și încredere se găsesc în copiii care se convertesc la Dumnezeu, lucruri care nu pot fi văzute tot așa printre convertiții mai în vârstă! Domnul nostru Isus Hristos a manifestat o simpatie profundă față de copii – iar acela care îi privește ca pe o pacoste și îi tratează ca și cum ar fi niște mici amăgitori sau prostuți, cu greu se poate asemăna cu Hristos. Aceia din-

tre voi care predați în școlile noastre duminicale, aveți privilegiul fericit de a-i căuta pe tinerii ucenici, adevărații mielușei ai turmei lui Hristos. Vouă vă spune El, „Paște mielușeii Mei!”, adică „învățați-i pe cei ce sunt părtași cu adevărat harului, dar copilași ca vârstă”.

Este un lucru remarcabil că expresia folosită aici, „Paște mielușeii Mei!”, este foarte diferită de cea folosită ulterior, „Paște oile Mele!” Nu vă voi necăji cu termenii din limba greacă, dar cel de-al doilea termen tradus prin „paște” are sensul de a face slujirea de păstor, de a conduce, de a reglementa sau călăuzi, adică tot ceea ce un păstor are de făcut față de turmă. Dar prima folosire a termenului „paște” nu include niciuna dintre toate aceste atribuții, ci înseamnă pur și simplu să hrănească, îndreptând astfel atenția învățătorilor către o îndatorire pe care, probabil, sunt tentați să o neglijeze – anume *instruirea* copiilor în credință.

Mielușeii nu au atât de mare nevoie să păstreze ordinea, ca noi ceilalți, care cunoaștem atât de multe și totuși facem atât de puțin, care credem că am avansat atât de mult încât putem să ne judecăm unii pe alții, să ne lupțăm și să ne certăm pe diverse lucruri. Copiii creștini au nevoie în principal să fie învățați lucrurile ce țin de *doctrina, învățăturile și trăirea creștină*. Ei au nevoie ca adevărul divin să le fie prezentat cu claritate și putere. De ce ar

putea să fie ascunse de ei învățăturile mai înalte, *învățăturile harului*? Ele nu sunt, așa cum zic unii, *oase* – sau, dacă sunt oase, atunci sunt pline de măduvă și acoperite cu grăsime! Dacă vreo învățătură este prea dificilă pentru vreun copil, mai degrabă este vina învățătorului că nu a știut să o explice, decât să fie vreo problemă cu puterea de înțelegere și acceptare din partea copilului, atunci când acel copil este cu adevărat convertit la Dumnezeu. Ține de noi să explicăm doctrina în termeni simpli, căci aceasta este partea noastră de lucrare. Învățați-i pe micuți întreg adevărul, și nimic altceva decât adevărul! Învățătura este cea mai mare nevoie a naturii copilului.

Un copil nu are nevoie doar să *trăiască*, așa cum este cazul cu noi, ceilalți, ci să și *crească*! De aceea, le trebuie o porție dublă de hrană. Când tații spun despre băieții lor, „*Ce poftă de mâncare au!*”, ar trebui să ne amintească de faptul că și noi ar trebui să avem un apetit deosebit, dacă am vrea nu doar să ne ținem mașinăriile în mișcare, ci și să le facem tot mai mari. Copiii în har trebuie să *crească*, ridicându-se la o capacitate tot mai mare în cunoștință, ființă, fapte și simțăminte, și la o putere tot mai mare de la Dumnezeu. De aceea, mai presus de orice, ei trebuie hrăniți. Trebuie hrăniți sau instruiți bine, pentru că sunt în pericol să își satisfacă poftele cu erori, într-un mod nepotrivit! Tinerii sunt ușor de influențat prin învățături false.

Indiferent dacă îi vom educa pe copiii creștini în adevăr, diavolul tot va încerca să îi învețe lucrurile greșite. Chiar dacă vor fi vegheați de cei mai protectori oameni, ei tot vor auzi învățăturile celui rău. Singura modalitate de a ține pleava la distanță de mintea copilului este să umplem mintea lui cu grâu bun. O, fie ca Duhul lui Dumnezeu să ne ajute să facem asta! Cu cât îi învățăm mai mult pe copiii noștri, cu atât este mai bine, căci acest lucru îi va păzi de a ajunge călăuziți într-o direcție greșită.

Mai mult, noi avem îndemnul special de a-i hrăni – pentru că este foarte posibil ca ei să fie *trecuți cu vederea*. Mă tem că predicile noastre adesea trec peste capetele copiilor din adunările noastre, care, cu toate astea, pot fi în aceeași măsură niște creștini adevărați ca și cei bătrâni! Binecuvântat este acela care poate să vorbească așa încât să fie înțeles de un copil! Binecuvântată este acea mamă evlavioasă, care, în lecțiile pe care le predă, își adaptează vorbirea felului de gândire al copiilor, așa încât adevărul din inima ei să curgă către inimile lor fără vreun obstacol!

Avem îndemnul special de a-i hrăni pe cei tineri, întrucât această lucrare este *foarte utilă*. Oricât ne-am căzni cu oamenii convertiți la o vârstă târzie din viață, mare lucru nu mai putem face din ei. Suntem, fără îndoială, foarte încântați și recunoscători pentru ei, de dragul lor. Însă, la 70 de ani, mă întreb cât de mult bine mai pot face ei, chiar dacă ar mai trăi încă 10 ani? Dar, atunci când

veți educa un copil, gândiți-vă că are înaintea lui 50 de ani de slujire sfântă! Suntem mereu bucuroși să le spunem bun venit aceluia care se alătură lucrătorilor viei în ceasul al 11-lea, dar, înainte de apusul soarelui, ei abia apucă să își ridice foarfecile și să prindă sapa în mâini, că lucrul zilei lor scurte s-a și încheiat! Timpul cheltuit cu învățarea unui convertit bătrân este mai mare decât spațiul rezervat slujirii sale. Dar, atunci când luăm un copil convertit și îl învățăm bine, și când credința timpurie devine o evlavie deosebită, când acea evlavie se întinde pe mulți ani, timp în care Dumnezeu poate fi glorificat și alții pot fi binecuvântați, o astfel de lucrare este deosebit de utilă.

Aceasta este o lucrare *extrem de benefică* și pentru noi. Ea ne exersează smerenia și ne ajută să rămânem smeriți și blânzi cu inima. De asemenea, ea ne antrenează răbdarea. Cei care se îndoiesc, să încerce această lucrare! Până și tinerii creștini exersează răbdarea celor care îi învață. Dacă vrei să cunoști creștini cu suflete largi, creștini ini-moși, caută-i printre cei care sunt implicați în lucrarea cu copiii, suportându-le nebuniile și înțelegându-le slăbiciunile, de dragul lui Isus!

2

NU-I ÎMPIEDICAȚI PE COPIII!

Haideți să vedem cum pot fi *împiedicați* copiii.

Nimic pentru mielușei

Cred că, în primul rând, putem vedea rezultatele acestei abordări negative în legătură cu venirea copiilor la Mântuitorul, prin faptul că adesea, *în serviciile de închinare, nu se găsește nimic pentru ei*. Predicile sunt peste nivelul lor de înțelegere, iar predicatorul nu consideră că asta ar fi vina lui. De fapt, mai degrabă el se bucură că așa stau lucrurile. Cu ceva timp în urmă, o persoană care cred că voia să mă facă să mă simt neimportant, scria spunând că întâlnise o mulțime de oameni săraci care citeau predicile mele cu o plăcere evidentă. Și el spunea că, din punctul lui de vedere, predicile mele erau foarte potrivite pentru oamenii săraci. Da, predicarea mea era întocmai gândită să ajute pe oamenii săracii. Domnul acela nici nu visa ce

plăcere sinceră mi-a făcut, căci, dacă mă fac înțeles de oameni sărmani, de servitoare și de copii – sunt sigur că voi fi înțeles și de ceilalți. Am o ambiție să predic pentru oamenii săraci, dacă prin asta ne referim la oamenii cei mai de jos, la pleava societății. Nici nu mă gândesc că ar putea exista ceva mai mareț decât să câștig inimile celor umili. La fel este și în ce-i privește pe copii. Oamenii spun ocazional despre astfel de predicatori, „*Omul acesta este mai potrivit să îi învețe pe copii, nu e un predicator adevărat*”. Vă spun că, în ochii lui Dumnezeu, cel care nu se îngrijește de copii, acela nu e predicator. Ar trebui să existe cel puțin o parte anume din fiecare predică și din fiecare serviciu divin, care să fie gândită special pentru micuți. Este o greșală să uităm de acest lucru.

Părinții greșesc în același fel atunci când omit credința adevărată din educația copiilor lor. Poate că ei gândesc că micuții lor nu pot fi convertiți la vârsta copilăriei, și astfel li se pare că religia este de puțină importanță atâta vreme cât merg la școală. Dar adevărul este altul! Mulți părinți ajung să uite de asta chiar și atunci când fetele sau băieții lor sunt în ultimii ani de școală. Îi trimit apoi la colegii, cu ideea că acolo pot să capete o educație înaltă, deși ele sunt pline de tot felul de pericole morale și spirituale. Am văzut în atât de multe cazuri acea educație „înaltă” finalizată, și tot ce a produs au fost niște tineri bărbați peste măsură de destrăbălați și tinere femei nu departe de aceea! Ce semănăm, aceea vom secera.

Haideți să avem așteptarea să vedem pe copiii noștri cunoscându-L pe Domnul! Haideți să punem Numele lui Isus, de la bun început, printre literele alfabetului lor. Să îi învățăm primele lecții din Biblie. Este un lucru remarcabil că nicio carte nu e mai bună ca Noul Testament, și din care copiii să învețe să citească atât de rapid! Există un șarm în acea carte care captivează mintea copilului. Fie ca niciunul dintre noi, ca părinți, să nu ne dovedim vreodată vinovați de a uita de educația religioasă a copiilor noștri, căci, dacă vom fi găsiți vinovați, vom fi vinovați de sângele sufletelor lor!

Fără așteptări

O altă constatare tristă este că multe dintre bisericile și congregațiile noastre *nu trăiesc cu așteptarea convertirii copiilor*. Adică ei nu așteaptă de la copii să fie convertiți la acea vârstă. Teoria este că, dacă putem să imprimăm în mințile copiilor principiile care, după mai mulți ani, se vor dovedi folositoare lor, atunci am făcut deja un lucru deosebit. Dar convertirea unor copii și tratarea lor ca fiind credincioși egali cu seniorii, este privită drept un nonsens. Iar eu cred din toată inima că este o presupunere absurdă. Credința mea este că Împărăția lui Dumnezeu are mulți copii – atât în cer, cât și pe pământ.

Fără credință

Un alt lucru rău este că oamenii *nu cred în convertirea copiilor*. Anumiți oameni, suspicioși din fire, își arată mereu colții când aud vorbindu-se despre un copil convertit – dacă ar putea, ar și lătra un pic la el! Da, ei au dreptate când insistă asupra faptului că acești copii trebuie cercetați cu atenție înainte de a fi botezați și primiți în biserică. Dar greșesc insistând asupra faptului că aceștia trebuie primiți doar în cazuri excepționale. Noi suntem de acord cu astfel de oameni când vine vorba despre atenția ce trebuie acordată convertirii lor, dar aceasta ar trebui să fie la fel în toate cazurile, nici mai mult, nici mai puțin în cazul copiilor.

Cât de adesea se așteaptă oamenii să vadă în copii aceeași sobrietate a comportamentului pe care o văd în oamenii bătrâni! Ar fi fost un lucru bun dacă niciunul dintre noi n-am fi renunțat să fim copii, ci doar am fi adăugat virtuțile unui adult calității de copil. Evident că nu e nevoie să ucizi un copil ca să faci din el un sfânt! Dar credincioșii mai severi gândesc că un copil convertit trebuie să îmbătrânească cu 20 de ani într-un minut!

O persoană foarte sobră m-a chemat cândva deoparte, pe când eram la joacă alături de niște copii, și m-a avertizat cu privire la cât de nepotrivit era să joc zdrichea cu băieții: „*Cum poți să te joci în felul ăsta, dacă ești un copil al lui Dumnezeu?*” I-am răspuns că mi se ceruse să îngrijesc

de acei băieți, și că era parte din datoria mea să mă alătur jocurilor băieților. Criticul meu venerabil gândea că această explicație rezolva problema destul de bine, dar era limpede ca lumina zilei că el credea că un băiat convertit n-ar trebui să se mai joace vreodată!

Nu cumva așteaptă unii de la copii un comportament mai perfect decât au ei înșiși? Dacă vreun copil credincios își pierde răbdarea sau acționează greșit într-un lucru mărunț, poate datorită uitării, el este condamnat imediat drept *micul ipocrit*, și asta de către cei care sunt la mare distanță de perfecțiune! Isus a spus: „*Feriți-vă să nu disprețuiți nici măcar pe unul din acești micuți*” (Matei 18:10, TBS). Luați aminte să nu spuneți vreun cuvânt lipsit de blândețe împotriva fraților voștri mai tineri în Hristos, sau a surorilor voastre micuțe în Domnul. Isus manifestă o dragoste atât de mare față de mieușeii Lui dragi, încât îi aduce la pieptul Său! Și te îndemn și eu ca, dacă Îl urmezi pe Domnul în toate lucrurile, să arăți o blândețe asemănătoare acestor micuți ce fac parte din familia divină.

„*Și aduceau la El copii, ca să se atingă de ei. Dar ucenicii înfruntau pe cei care îi aduceau. Iar Isus, văzând acest lucru, s-a mâhnit adânc*” (Marcu 10:13-14, SBB). Isus nu s-a mâhnit foarte des, și cu siguranță că nu a fost de multe ori „*mâhnit adânc*”, dar atunci când acest lucru s-a petre-

cut, putem fi siguri că problema era serioasă. El era mâhnit că acești copii erau îndepărtați de la El, căci acest lucru era atât de contrar felului în care El îi trata pe copii.

Ucenicii făceau un lucru *greșit față de acele mame*. Ei le muștrau pentru că făceau un lucru părintesc, căci, în realitate, făceau ceea ce Isus dorea. Ele își aduceau copiii la Isus din respect față de El. Prețuiau o binecuvântare venită din mâinile Lui mai mult decât aurul. Așteptau ca binecuvântarea lui Dumnezeu să vină odată cu atingerea aceluia Mare Profet. Poate că chiar sperau că o astfel de atingere, venită din mâna lui Isus, avea să aducă fericire și bucurie în viețile copiilor lor. Chiar dacă putea exista o măsură de slăbiciune în gândurile părintești, totuși Mântuitorul nu putea să judece cu asprime gesturile care porneau din reverență față de Persoana Sa. De aceea, a fost foarte mâhnit la gândul că aceste femei, care doreau să-I aducă cinste, să fie respinse cu așa duritate!

Apoi, un lucru rău era făcut și *față de copii*. Drăguții de ei! Ce rău făcuseră ca să fie împiedicați să vină la Isus? Sigur nu voiseră să se amestece în lucrurile adulților. Ființe dragi! Ei voiau să cadă la picioarele Lui, cu dragoste și reverență pentru Învățătorul cu vocea dulce, care îi încânta prin cuvintele Sale duioase nu doar pe adulți, ci și pe copii. Micuții nu voiau să facă nimic rău – de ce să fie blamați?

În plus, era făcut un rău *chiar lui Isus*. Respingerea copiilor îi putea face pe oameni să gândească că Isus era rigid, rezervat și concentrat pe sine, precum rabinii. Din moment ce ei gândeau că Isus n-ar fi putut să accepte copiii în preajma Sa, e evident că în felul acesta batjocoreau reputația dragostei Sale mărețe. Inima Lui era precum un port imens, în care multe corăbioare puteau să își arunce ancora. Isus, Copilul – Om, nu s-a simțit niciodată mai în largul Său decât alături de copii! Sfântul Copil Isus avea o afinitate pentru ei! Putea fi El reprezentat de ucenicii Lui trântind ușa în fața copiilor? Evident că acest lucru ar fi produs o rană tristă adevăratului Său caracter!

De aceea, El a fost profund mâhnit, întristat de răul triplu care putea răni pe mame, pe copii și pe Sine. Orice lucru pe care îl facem și care împiedică pe un copil să vină la Isus, stârnește mâhnirea profundă a Domnului nostru drag. Astfel, El strigă către noi: „*Dă-te înapoi! Lasă-i în pace! Lasă-i să vină la Mine, și nu-i împiedica!*”

Apoi, respingerea era *contrară învățaturii Sale*, căci El a continuat spunând: „*adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, cu niciun chip nu va intra în ea!*” (Marcu 10:15). Hristos nu îi învâța pe oameni că ar exista ceva în noi care să ne facă potriviți pentru a intra în Împărăția Lui sau că o anumită vârstă ar putea să ne facă vrednici de a primi harul. Nu, ci învățătura Lui era îndreptată în cu totul altă direcție, anume că

noi trebuie să ne considerăm nimic, și cu cât mai mici și mai neputincioși ne vedem în ochii noștri noi, cu atât mai bine! Căci cu cât ne bizuim mai puțin pe propriile persoane, cu atât există mai mult loc pentru harul Său divin. Crezi că poți veni la Isus folosindu-te de treptele scării cunoașterii? Dă-te jos! Trebuie să-L întâlnești la piciorul ei. Crezi că poți ajunge la Isus urcând dealul înalt al experienței de viață? Vino jos, dragă cățărătorule, Isus se găsește pe câmpie!

„O, dar atunci când sunt bătrân, atunci voi fi pregătit pentru Hristos”. Rămâi unde ești, tinere! Isus te întâlnește la ușa vieții. Nu vei fi niciodată mai pregătit să Îl întâlnești decât chiar acum. El nu îți cere nimic, ci doar ca să te vezi lipsit de merite, așa încât El să fie pentru tine totul în tot. Aceasta este învățătura Lui, iar a împiedica un copil datorită a nu știu ce motive, înseamnă a te împotrivi doctrinei binecuvântate a harului lui Dumnezeu.

Mai apoi trebuie spus și că o astfel de atitudine era *contrară practicii lui Isus Hristos*. Iar El i-a făcut pe ucenici să vadă acest lucru, căci *„i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei”*. Nu veți găsi nicăieri în întreaga Sa viață vreo situație în care să respingă sau să refuze pe cineva. El a spus cu adevărat că *„pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!”* (Ioan 6:37) Dacă El ar fi respins pe cineva pentru că ar fi fost prea tânăr, atunci textul nostru ar trebui să fi fost falsificat cumva, ceea ce este însă

imposibil. El este Cel ce îi primește pe toți cei care vin cu sinceritate la El. Este scris: „*Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei*” (Luca 15:2).

Viața Lui ar putea fi ilustrată cu motto-ul „*Păstorul cu un mieluleț în brațe!*” Nu veți găsi vreodată un cioban atât de crud încât să își pună câinii să atace și să izgonească pe mieluleți și pe mamele lor!

3

UCENICII ȘI MAMELE

Ucenicii apropiați Domnului nostru au constituit un grup de bărbați foarte onorabil. În ciuda greșelilor și a eșecurilor lor, ei trebuie să fi fost foarte înduioșați de faptul că trăiau aproape de Acela care era perfect și plin de dragoste. De aceea, eu cred că, dacă acești oameni, care erau crema ucenicilor, le-au respins pe mamele care își aduceau copilașii la Hristos – atunci această chestiune trebuie să fie o problemă destul de obișnuită în biserica lui Dumnezeu. Mă tem că suflul rece al acestei greșeli se simte aproape pretutindeni. Nu am de gând să fac afirmații dure, dar mă gândesc că, dacă am face fiecare o cercetare personală mărunță, mulți dintre noi am putea să ne descoperim vinovați în această privință și am putea să ajungem chiar să strigăm ca și servitorul faraonului, „*Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea*” (Geneza 41:9).

Ne-am îndreptat noi atenția către convertirea copiilor la fel cum o facem în ce privește convertirea adulților? Ce? Crezi că sunt sarcastic? Faci tu eforturi pentru convertirea oricărei persoane? Este un lucru groaznic când spiritul lui Cain ajunge să pătrundă în inima credinciosului și să îl facă să spună, „*sunt eu păzitorul fratelui meu?*” Este șocant ca, în ceea ce ne privește, să mâncăm grăsimea și să bem băuturile dulci, dar să lăsăm mulțimile de oameni înfometate să piară. Ceea ce vreau să te întreb este aceasta: Dacă te-ai preocupat de mântuirea sufletelor oamenilor, nu crezi că ar trebui să te preocupi cumva să începi cu copiii? Da! Dar atitudinea ta este împărtășită de mulți. Greșeala este comună.

Zel exagerat

Totuși, eu cred că această atitudine, în cazul apostolilor, a fost determinată de *zelul lor pentru Isus*. Acești bărbați buni se gândeau că aducerea copiilor la Mântuitorul ar fi cauzat o întrerupere în lucrarea Lui. Ei credeau că Isus era implicat într-o lucrare mult mai bună, anume că trebuia să îi înfrunte pe farisei, să învețe masele de oameni și să îi vindece pe bolnavi. Cum ar fi putut cineva să îl deranjeze cu niște copii? Micuții n-ar fi înțeles învățătura Lui și nici nu aveau nevoie de minunile Sale, așa că, de ce să fie aduși pentru a deranja marile Lui fapte? De aceea, ucenicii, pe cât de buni erau ei, au răspuns cam așa: „*Luăți-vă copiii înapoi, femeilor. Învățați-i voi înșivă Legea*

și rugați-vă cu ei. Isus nu-și poate pune mâinile peste orice copil. Dacă permitem unui grup de copii să se apropie de El, atunci mulțimi de copii se vor aduna în jurul nostru, iar lucrarea Mântuitorului va fi grav întreruptă! Nu vedeți acest lucru? De ce acționați fără să vă gândiți câtuși de puțin la Isus?”

Ucenicii aveau o reverență atât de mare pentru Domnul lor, încât voiau să țină la depărtare pe oricine L-ar fi deranjat, așa încât marele Rabbi să nu pară că ar putea deveni un simplu învățător al pruncilor. Aceasta putea fi o formă de zel față de Dumnezeu, dar nu era un zel însoțit de cunoștință.

În mod asemănător, în zilele noastre, anumiți frați ar accepta cu greu să primească pe copii în biserică, ca nu cumva aceasta să devină o *adunare de băieți și fete*. Cu siguranță, dacă aceștia ar veni în biserică în număr mare, atunci, zic ei, biserica ar putea fi vorbită de rău! Lumea din afară ar putea să o denumească o simplă școală duminicală!

Îmi amintesc de o situație, când o femeie imorală fusese convertită într-unul din orașele din județul nostru, dar față de care exista o obiecție din partea anumitor membri ai congregației față de primirea ei în biserică. Câțiva tovarăși mândri chiar au mers până acolo încât să publice un articol în ziar, spunând că predicatorul baptist

tocmai ce botezase o curvă! I-am scris prietenului meu, recomandându-i să privească aceasta ca pe o onoare. Tot așa, când unii oameni ne reproșează că primim copilași în biserică, ar trebui să suportăm și să primim acest reproș ca pe un lucru onorabil.

Copiii sfinți nu pot să ne facă vreun rău. Dumnezeu ne va trimite suficienți oameni cu vârsta și experiența necesară pentru a echilibra biserica într-un fel sănătos. Noi nu îi vom primi pe cei care eșuează să dovedească nașterea lor din nou, oricât de bătrâni ar fi! Dar nici nu vom respinge pe vreun credincios, oricât de tânăr ar fi. Dumnezeu să ne ferească să ajungem să îi condamnăm pe frații noștri care sunt atenți cu privire la acest aspect, dar, în același timp, am dori ca această preocupare a lor să se manifeste acolo unde ea este cel mai necesară. Isus nu va fi dezonorat de copii, căci avem mai multe motive de îngrijorare cu privire la dezonoarea produsă de către adulți!

Nevoia necunoscută

Mustrarea apostolilor față de copii a izvorât din faptul că ei *nu conștientizau nevoia copiilor*. Dacă vreo mamă din acel grup ar fi spus, „*trebuie să-mi aduc copilul la Mântuitorul, căci iată că odrasla mea este muncită de un diavol*”, nici Petru, nici Iacov și nici Ioan nu ar fi murmurat nici măcar o clipă, ci și-ar fi oferit ajutorul în aducerea copilului posedat de demon la Mântuitorul. Sau, dacă vreo

altă mamă ar fi spus, „*copilul meu are o boală mortală în trupul lui, este chinuit de a ajuns doar piele și os. Dați-mi voie să-mi aduc drăgălașul de copil, pentru ca Isus să-și pună mâinile peste el!*”, ucenicii ar fi spus cu toții: „*Faceți loc acestei femei și ca să-și aducă povara!*”

Dar acești micuți cu ochi strălucitori, cu voci vesele și membre jucăușe – de ce să vină ei la Isus? Ucenicii uitaseră că în acei copii - cu toată bucuria, sănătatea și inocența lor aparente – exista o nevoie uriașă pentru binecuvântarea harului mântuitor. Dacă te complaci în ideea că copiii tăi nu au nevoie de convertire, că acei copii născuți din părinți creștini sunt întrucâtva superiori altora și că ar avea ceva bun în ei, ceva care doar trebuie dezvoltat pentru a ajunge la mântuire, atunci un motiv important al zelului tău pentru mântuirea lor va dispărea.

Crede-mă, copiii tăi au nevoie de Duhul lui Dumnezeu, care să le dea inimi noi și duhuri îndreptățite – altfel ei vor merge în rătăcire asemenea celorlalți copii. Ține minte faptul că, oricine ar fi ei, există o piatră în inima lor, și că acea piatră trebuie îndepărtată, altfel ea îi va ruina viața! Orice copil are o înclinație spre rău, chiar și acolo unde ea încă nu a ajuns la punctul de a se aplica în practică. Acea înclinație trebuie să fie înfrântă prin puterea dumnezeiască a Duhului Sfânt, care va aduce nașterea din nou în acel copil.

O, dacă biserica lui Dumnezeu ar lepăda ideea evreiască veche, ce este și astăzi manifestată printre noi, anume că nașterea trupească ar aduce cu ea privilegiile legământului! Până și în vremurile din vechime, există indicii asupra faptului că adevărata sămânță nu era născută după trup, ci din Duhul, cum a fost cazul lui Ismael și Isaac, sau Esau și Iacov. Nu știe biserica lui Dumnezeu că „*Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh*” (Ioan 3:6)? „*Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?*” (Iov 14:4) Nașterea trupească aduce cu ea necurăția firii pământești, dar ea nu poate aduce harul!

În Noul Legământ, ni se spune în mod expres faptul că fiii lui Dumnezeu sunt „*născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu*” (Ioan 1:13). În Vechiul Legământ, care era simbolic, nașterea trupească aducea anumite privilegii, dar intrarea sub legământul harului presupune nașterea din nou. Prima naștere nu îți aducea nimic altceva decât o moștenire venită de la primul Adam! Trebuie să fii născut din nou pentru a veni acum sub domnia celui de-al doilea Adam.

Dar, spun unii, este scris că „*făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri*” (Faptele Apostolilor 2:39). Nu cred că a existat vreodată vreo nedreptate mai mare făcută sub cer decât citarea acelui text în felul respectiv. Am

auzit acest pasaj citat de multe ori cu scopul de a susține o doctrină ce este foarte departe de ceea ce Biblia ne învață cu adevărat. Dacă ai lua o jumătate de frază pe care o roștește vreun om și ai îndepărta cealaltă jumătate, ai putea să faci în așa fel încât sensul ei să fie tocmai opusul ideii inițiale. Ce crezi că spune textul nostru în realitate? Citește Faptele Apostolilor 2:39: *„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”*. Această afirmație foarte vastă este argumentul pe care se bazează îndemnul, *„pocăiți-vă, și fiți botezați fiecare dintre voi!”* Nu este o declarație cu privire la privilegiul special ce este acordat cuiva, ci o prezentare a harului ce este disponibil tuturor celor ce sunt străini de el, adulți și copii deopotrivă. Nu există nici măcar un singur cuvânt în Noul Testament care să ne arate că beneficiile harului divin ar fi transmise, până și în cea mai neînsemnată măsură, prin descendență naturală. Beneficiile harului divin vin peste *„toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”* (Faptele Apostolilor 2:39b), indiferent dacă părinții lor sunt sfinți sau păcătoși neconvertiți. Cum au, atunci, unii îndrăzneala de a desprinde jumătate din acel text pentru a-l face să spună un lucru neadevărat?

De aceea, trebuie să privești la copiii tăi cu înținare, văzându-i ca *„născuți în nelegiuire, și în păcat”* (Psalmii 51:5). Și, chiar dacă te-ai afla în situația de a proveni

dintr-o lungă linie genealogică de sfinți, ori te-ai trage dintr-o linie de slujitori ai Cuvântului, toți oameni deosebiți în biserica lui Dumnezeu, totuși copiii tăi ocupă în mod precis aceeași poziție, prin nașterea lor, ca și copiii celorlalți oameni! Și ei trebuie să fie răscumpărați de sub blestemul Legii prin sângele prețios al lui Isus, pentru ca astfel să primească o natură nouă, prin lucrarea Duhului Sfânt. Sigur, ei sunt favorizați de faptul că se află sub învățătură evlavioasă și aud Evanghelia. Dar nevoia și păcătoșenia lor sunt aceleași ca în cazul restului rasei omenești. Dacă te gândești la acest lucru, vei vedea motivul pentru care ei trebuie aduși la Isus Hristos – motivul pentru care trebuie aduși cât de repede este posibil în brațele rugăciunii și credinței tale față de Acela care este singurul capabil să le dea nașterea din nou.

Uneori am constatat existența unor experiențe spirituale mai profunde în copiii cu vârsta de 10 sau 12 ani decât am văzut la anumiți oameni de 50 sau 60 de ani! Un proverb vechi spune că „*unii copii se nasc cu bărbi*”. Unii băieți sunt niște mici bărbați, și unele fete sunt niște mici femei. Nu putem să ne măsurăm viețile exclusiv prin intermediul vârstelor noastre. Cunosc un băiat despre care, la vârsta de 15 ani, se auzea adesea printre creștinii mai în vârstă spunându-se: „*Băiatul acesta are 60 de ani. Vorbește cu atâta greutate despre adevărurile divine!*” Iar eu cred că

acest băiat, la 15 ani, cunoștea de departe mai multe lucruri ale lui Dumnezeu și trăia mai intens cu Salvatorul său decât orice alt om din jurul lui, indiferent de vârstă.

Nu pot să vă spun motivul, dar este o realitate că unii sunt bătrâni la tinerețe și alții foarte verzi la bătrânețe. Unii sunt înțelepți când te-ai aștepta să se comporte altfel, și alții foarte nebuni când ai aștepta să fi trecut de anii copilăriei.

Nu vorbi despre incapacitatea unui copil de a experimenta pocăința! Am cunoscut un copil care și-a plâns luni întregi starea, până când adormea, sub simțământul zdrobitor al păcatului. Dacă ați avea o conștiință serioasă, profundă și amară a mâniei lui Dumnezeu, atunci pot să vă spun și puteți să înțelegeți ceea ce eu am simțit ca băiat. Dacă ați cunoaște bucuria în Domnul, atunci vă pot spune că sunt mulți copii plini de bucurie – atâta cât poate să cuprindă inima lor mărunță. Dacă vreți să știți ce este credința în Isus, nu trebuie să îi căutați pe cei prinși în noroiul jargonului eretic al vremurilor noastre, ci puteți să priviți la dragii copilași care L-au luat pe Isus pe cuvânt, au crezut în El și L-au iubit, motiv pentru care putem fi siguri că ei sunt mântuiți.

Capacitatea de a crede ține mai mult de copil decât de cel adult. Odată cu vârsta, omul crește mai degrabă în neputința de a avea credință. Orice an care trece îndepărtează mintea neregenerată tot mai mult de Dumnezeu și o

face mai puțin capabilă să primească lucrurile lui Dumnezeu. Niciun teren nu este mai pregătit pentru sămânța bună decât acela care nu a fost bătătorit foarte tare, și care încă nu a fost împânzit de spini. Copiii încă nu au învățat cum să se folosească la maximum de înșelăciunea mândriei, de falsitatea ambiției, de amăgirile firii pământești, de șmecheriile comerțului și de lucrurile sofisticate ale filozofiei, așa încât, în privința credinței, ei au un avantaj față de adulți. În orice caz, nașterea din nou este lucrarea Duhului Sfânt, și El poate să Își facă lucrarea într-un bătrân la fel de bine ca într-un copil.

Valoarea sufletului

Unii au împiedicat pe copii pentru că ei au uitat *valoarea sufletului copilului*. Prețul sufletului nu depinde de anii lui. „O, nu este decât un copil!” „Copiii sunt deranjați”. „Copiii ne stau în cale.” Acest fel de vorbire este una comună astăzi. Dumnezeu să îi ierte pe cei care îi disprețuiesc pe acești micuți! Nu-i așa că te-ai mânia dacă aș spune că un băiețel are mai multă valoare decât un bătrân? Da, doar îndurarea infinită a lui Dumnezeu este ceea ce îi mântuiește pe cei aflați la vârsta de 70 de ani, căci ce bine mai pot face ei acum, când deja se vede fluturând steagul de la finele cursei vieților lor? Când ajungem la 50 sau 60 de ani, aproape că suntem epuizați. Iar dacă, până atunci, ne-am petrecut vremea tinereții cu diavolul, atunci ce mai rămâne pentru Dumnezeu?

Dar acești drăgălași băieți și fete – ei pot face multe. Dacă îți supun acum viețile lui Hristos, pot trăi o viață lungă, fericită și sfântă, viață în care pot să slujească lui Dumnezeu cu toată inima. Cine știe ce slavă își poate lua Dumnezeu din viața lor? Ținuturile păgâne ar putea să îi numească binecuvântați. Popoare întregi pot fi aduse la lumină prin ei. Dacă un dascăl faimos obișnuia să-și ridice pălăria în fața băieților lui, pentru că nu știa dacă nu cumva vreunul din ei ar putea să ajungă prim-ministru, și noi am putea să privim în același fel către copiii convertiți, căci nu știm cât de repede pot să se numere ei printre îngeri sau cât de strălucitor ar putea să lumineze ei printre oameni. Haideți să îi prețuim pe copii la adevărata lor valoare, și să nu îi împiedicăm, ci mai degrabă să fim zeloși să îi conducem la Isus.

Ne vom simți confortabil în prezența copiilor în măsura în care propria noastră spiritualitate și propriile noastre inimi vor fi ca ale copiilor. Ne vom descurca de mine cu ei atunci când vom pătrunde în temerile și speranțele lor timpurii, în credința lor care îmbobocește și în dragostea lor sinceră.

Trăind printre tinerii convertiți, ne vom vedea ca și cum am trăi într-o grădină plină cu flori, într-o vie în care strugurii tineri răspândesc o mireasmă plăcută.

4

PĂSTORUL COPIILOR

Persoana

În primul rând, voi vorbi despre *persoana* care este chemată să hrănească mieluşei.

Simon Petru nu era galez, dar avea în el o mare măsură din ceea ce noi spunem că e focul galez. El era tocmai omul care să trezească interesul copiilor. Acestora le place să se adune în jurul focului, fie că este vorba despre foc în inimă sau foc de tabără. Dar anumiți oameni par să fie de gheață, așa că nu e de mirare să-i vezi copiii fugind de ei. Atunci când ființe cu sângele rece se ridică să îi învețe pe micuți, adunările sau clasele de școală duminicală devin din ce în ce mai mici, duminică de duminică. Dar când un bărbat sau o femeie are o inimă blândă, copiii par să se adune degrabă în jurul lor, așa cum albinele se adună în

zilele răcoroase de primăvară pe un perete însorit. Iată de ce Isus îi spune lui Simon, cel cu inima caldă, „Paște mie-lușii Mei!” El era bărbatul chemat să facă această slujbă.

Mai mult, Simon Petru era un om *experimentat*. El își știa slăbiciunile, avusese parte de muștrările conștiinței, păcătuisese mult și îi fusese iertat mult, iar acum venea cu o smerenie blândă să-și mărturisească dragostea și atașamentul față de Isus. Avem nevoie de bărbați și femei experimentați, care să vorbească copiilor convertiți și să le spună ce a făcut Domnul pentru ei, care au fost pericolele lor, păcatele lor, suferințele și întristările lor, ca și mângâierile lor. Tinerii sunt bucuroși să audă povestea acelora care au mers mai mult pe drumul pe care și ei trebuie să îl parcurgă. Aș putea spune despre sfinții experimentați că buzele lor păstrează cunoștința. Atunci când este povestită cu dragoste, experiența lor poate fi o hrană potrivită pentru credincioșii tineri, iar educarea acestora în Domnul poate să îi binecuvânteze, spre hrănirea lor în har.

Simon Petru era acum un om care *datora foarte mult*. El datora mult lui Isus Hristos, dacă este să ne gândim la acea regulă a Împărăției: „*Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin*” (Luca 7:47).

O, tu, care n-ai luat niciodată parte la această slujire pentru Hristos, și totuși ai putea să o faci bine - fă pasul înainte și spune: „*Am lăsat această lucrare pe mâini mai*

tinere, dar nu voi mai face acest lucru. Am căpătat experiență și cred că încă am o inimă caldă în piept. Mă voi alătura acestor lucrători, care se străduiesc cu consecvență să hrănească mieii, în Numele Domnului.”

Acestea sunt lucrurile care privesc persoana ce este chemată să hrănească mieii.

Pregătirea

Atunci când Domnul cheamă pe cineva la o lucrare, El îi dă acestuia *pregătirea necesară* așa încât să poată împlini lucrarea. Cum fusese pregătit Petru pentru hrănirea mieilor lui Hristos?

În primul rând, prin a fi *hrănit el însuși*. Domnul i-a oferit micul dejun înainte de a-i da trimiterea. Nu poți să hrănești mieii, după cum nu poți hrăni nici oile, dacă nu te-ai hrănit mai înainte pe tine însuși. Da, este potrivit să înveți pe alții în ziua Domnului, dar eu cred că un învățător este foarte neînțelept dacă nu vine mai întâi să audă Evanghelia predicată și să își procure hrana propriului suflet. Fii mai întâi hrănit tu, și apoi hrănește pe alții.

Petru, însă, fusese pregătit în mod specific pentru hrănirea mieilor, prin faptul că *fusese alături de Stăpânul Său*. Cu siguranță că el nu avea să uite vreodată acea dimineață, și toate circumstanțele ei, căci aceasta i-a marcat viața. Atunci a auzit el vocea lui Hristos și a văzut privirea Lui, privire care i-a străpuns inima. El a respirat aerul care

înconjura pe Domnul înviat, iar această părtășie cu Isus a parfumat inima lui Petru, a șlefuit vorbirea lui, așa încât acesta să poată merge să hrănească mieii.

Te încurajez să studiezi *cărți instructive* pe această temă dar, mai presus de orice, te încurajez să Îl studiezi pe Hristos însuși. Fă în așa fel încât El să fie biblioteca ta. Apropie-te de Isus! O părtășie de o oră cu El este cea mai bună pregătire pentru lecțiile tale înaintea celor tineri și înaintea celor bătrâni.

De asemenea, Petru a fost pregătit pentru această slujbă și într-o modalitate mai dureroasă, adică prin *cercetarea de sine*. De trei ori i s-a pus întrebarea: „*Simone, fiul lui Iona, Mă iubești? Mă iubești? Mă iubești?*” Este cunoscut că, adesea, vasul trebuie să fie curățat prin cercetare de sine, înainte ca Domnul să îl găsească vrednic de a-l folosi, pentru a duce apa vie la sufletele însetate. Cercetarea de sine, într-un om cu inima autentică, nu va produce nicio dată răni, atunci când el este cercetat și încercat de Domnul său. Ipocritul este cel care se teme de adevărul care îi testează pretenția de credință, căci el este acela care se teme de punerea la încercare a afirmațiilor sale sau de clipele de meditație care îi testează credința. Dar, credinciosul autentic vrea să știe cu siguranță dacă Îl iubește cu adevărat pe Hristos și, de aceea, el privește adesea în sufletul său și se chestionează din toate părțile.

Acea cercetare este îndreptată în principal către *dragoste*, căci cea mai bună pregătire pentru educarea mieilor lui Hristos constă în dragoste – dragoste față de Isus și față de ei. Nu putem fi preoți pentru ei dacă nu purtăm numele lor în piepturile noastre, asemenea lui Aaron. Trebuie să iubim, altfel nu putem binecuvânta. Atunci când dragostea dispare, educarea este o lucrare săracă. Este ca munca fierarului când îi lipsește focul, sau ca zidarul, când nu mai are mortar. Un cioban care nu își iubește oile este un chiriaș, nu un păstor. El va fugi când vor exista pericole și își va abandona turma în gura lupilor. Acolo unde nu există dragoste, nu va exista niciun fel de viață. Miei vii nu pot fi hrăniți de oameni morți. Noi predicăm și învățăm pe oameni despre dragoste, căci tema noastră centrală este dragostea lui Dumnezeu în Hristos Isus. Dar cum putem să îi învățăm pe alții acest lucru, dacă noi înșine nu avem dragoste în inimile noastre? Obiectivul nostru este acela de a crea dragoste în inimile celor pe care îi învățăm și de a o hrăni acolo unde ea există deja. Dar cum am putea să întreținem focul, dacă el nu este aprins în propriile noastre inimi? Cum poate să întetească cineva flacăra, dacă mâinile lui sunt ude și picură de indiferență și lumesc, așa încât acționează asupra inimii copilului mai degrabă ca o găleată de apă decât ca o flacăra de foc?

Acești mieluși ai turmei trăiesc în dragostea lui Hristos – n-ar trebui să trăiască ei și în dragostea noastră? El îi numește miei Lui, și asta sunt – n-ar trebui ca noi să

Îi iubim de dragul Lui? Ei au fost aleși în dragoste, răscumparați în dragoste, chemați în dragoste, spălați în dragoste, hrăniți prin dragoste, și vor fi păziți prin dragoste până când vor ajunge în pășunile verzi de pe vârful de dealurilor cerești. Dacă sufletele noastre nu sunt pline de zel și dragoste pentru binele celor dragi nouă, atunci nu vom fi lipsiți de acea unsoare care face să se miște întreaga mașinărie a dragostei divine. Dragostea este cel mai bun instrument pentru pregătirea în lucrare, fie că este practică în congregație, fie la sala de clasă. Iubește, și apoi hrănește! Dacă iubești, atunci hrănește! Dacă nu iubești, atunci așteaptă până când Domnul te va trezi, și nu te atinge, cu mâinile tale reci, de această slujire sacră!

Lucrarea

În ceea ce îi privește pe cei slabi ai turmei, pe noii convertiți și pe copilașii ei, *treaba noastră* de bază este să îi hrănim. Orice predică, orice lecție, ar trebui să fie un mesaj prin care să îi hrănim, o predică hrănitoare sau o lecție hrănitoare. Este de puțin folos să ne ridicăm și să strigăm, „*Credeți, credeți, credeți!*”, când nimeni nu pricepe ce trebuie crezut. Nu văd utilitatea tamburinelor și a viorilor, pentru că nici mieii și nici oile nu pot fi hrăniți cu muzica trompetelor. Pentru ca mieii și oile să poată fi hrăniți cu adevărat, trebuie să li se dea doctrină – învățătură solidă, sănătoasă, învățătura Evangheliei.

Când ai pe masă o halcă de carne, atunci poți suna clopoțelul pentru întreaga familie, dar niciun clopoțel nu hrănește pe nimeni, dacă pe masă nu se găsește nimic de mâncare. Strângerea copiilor la întâlnire dimineața și seara este o risipă atât pentru trupurile lor cât și pentru ale voastre, dacă nu le așezați înainte adevărul care să le salveze și să le susțină sufletele! Hrăniți mieii! Ei n-au nevoie să le cântați și nici să le agățați ghirlande de gât. Nu le folosește la nimic să-i distrați în vreun fel, ci le trebuie hrană!

Această slujire este una *umilă, smerită*. Ai auzit vreodată ca numele vreunui cioban să ajungă celebru? Da, eu știu numele câtorva ciobani, dar n-am auzit vreodată să se vorbească despre ei ca despre niște oameni extraordinari. Numele lor nu sunt pe primele pagini ale ziarelor, și nu sunt în prim-plan înaintea ochilor publici. Ciobanii sunt în general oameni liniștiți, nu atrag privirile. Dacă te uiți la un cioban, nu vei vedea vreo diferență între el și un plugar. Ciobanul trudește fără să se plângă chiar și de-a lungul iernii, dar atunci când primăvara se ivește, el nu are odihnă nici zici, nici noapte, pentru că mieii au nevoie de el. Și face asta an după an, deși nu va ajunge niciodată vreun nobil și nici nu va fi înălțat la statura unui rege, chiar dacă se prea poate să fi făcut mult mai multă muncă folositoare decât cei care stau călare pe norii faimei. Tot așa este situația multor învățători credincioși ai copiilor. Foarte puține lucruri se aud despre aceștia, și totuși ei fac

măreța lucrare pentru care epocile viitoare ar putea să îi numească binecuvântați. Stăpânul lor știe toate lucrurile legate de ei, și va descoperi truda lor iarăși în acea zi mărețată și finală. Și poate că doar atunci.

Hrănirea mieilor este, în același timp, o *lucrare atentă*, căci mieii nu pot fi hrăniți cu orice îți place, mai ales când este vorba despre mieii lui Hristos. Poți foarte ușor să îi otrăvești pe jumătate pe tinerii credincioși, dacă le dai învățatură greșită. Mieii lui Hristos sunt încă în pericolul de a mânca ierburi dăunătoare. De aceea, trebuie să fim atenți către ce pășuni îi conducem. Dacă oamenii trebuie să ia aminte la lucrurile pe care le aud, cu atât mai mult ar trebui ca noi să luăm aminte la lucrurile pe care le transmitem altora, prin învățătura noastră. Hrănirea fiecărui miel, ca și educarea fiecărui copil în adevărul pe care este cel mai în măsură să îl primească, este o lucrare care *necesită atenție*.

Mai mult, aceasta este o lucrare ce trebuie să fie făcută *continuu*. „Paște mieluşei Mei” nu este o poruncă ce trebuie aplicată doar o vreme, ci ea trebuie împlinită constant. Mieii nu pot trăi dacă ciobanul îi hrănește o singură dată pe săptămână, căci ar muri curând, înainte să apuce următoarea duminică. De aceea, cei ce sunt învățători buni ai copiilor trebuie să vegheze asupra acestora în toate zilele săptămânii, așa cum au posibilitatea, și să se îngrijească de hrana sufletelor lor cu rugăciune și prin trăirea

unui exemplu sfânt, atunci când nu îi pot învăța prin cuvânt. Păstorirea mieilor este o lucrare ce trebuie să aibă loc zilnic, ceas de ceas. Când se termină munca unui păstor? Câte ore pe zi trudește el? Câtă vreme are mieii sub grija lui, acesta nu se oprește nicio clipă din păstorirea lor. El doarme doar atunci când poate găsi câțva timp, ca și cum s-ar odihni între două clipe, apoi se ridică iute pentru a-și relua truda. Așa este și cu cei care hrănesc mieii lui Hristos. Ei nu își găsesc odihna până când Dumnezeu îi mântuiește și sfințește pe cei ce le sunt dragi.

Aceasta este în același timp și o lucrare *laborioasă*. Cel care nu muncește va avea de dat socoteală. Crezi că viața unui predicator este una ușoară? Ceea ce pot spune este că acela care își face viața ușoară, va descoperi că aceasta va fi suficient de grea când se va înfățișa pentru a da socoteală în ziua judecării! Nimic nu îl epuizează mai mult pe lucrătorul credincios chemat la păstorirea mieilor, precum grija pentru suflete. Așa este și cu cei care învață adevărurile sfinte, ei nu pot să facă niciun bine fără a se cheltui pe ei înșiși.

Trebuie să îți pregătești lecția, trebuie să aduci ceva proaspăt clasei tale, trebuie să înveți și să convingi. N-am niciun fel de îndoială că adesea găsești această lucrare foarte grea și de multe ori te întrebă cum vei ajunge să trăiești până la următoarea zi a Domnului. Știu că de multe ori ești presat din toate părțile, când vrei să te achiți

cu credincioșie de chemarea ta. Nu îndrăznești să te prezinți înaintea clasei tale nepregătit, sau să aduci înaintea Domnului ceva care nu te costă nimic. Trebuie să existe trudă, pentru ca hrana să fie adusă cu înțelepciune înaintea mieilor, așa încât ei să o poată primi.

Un duh deosebit

Toate acestea trebuie făcute cu un *duh deosebit*. Duhul adevăratului păstor este un amalgam al multor haruri prețioase. El are un zel fierbinte, dar nu este un împătimit necontrolat. El este blând, și totuși stăpânește peste elevii săi. Este iubitor, dar nu face cu ochiul păcatului. Are putere peste miei, dar nu este dominator sau aspru. Este bucuros, dar nu cu o bucurie frivolă. Are libertate, dar nu o folosește ca pe un prilej pentru a păcătui. Este serios, dar nu ursuz. Acela care se îngrijește de miei trebuie să fie el însuși un miel! Binecuvântat să fie Dumnezeu, pentru că există un Miel înaintea tronului, care se îngrijește de noi toți, și face acest lucru atât de eficient, pentru că S-a făcut în toate lucrurile asemănător nouă.

Duhul de păstorire este un dar rar și neprețuit! Un păstor sau un învățător de succes dintr-o școală va avea trăsături speciale, care îl deosebesc de ceilalți oameni. Atunci când o pasăre se așază pe ouăle ei sau când puiuții ei sunt eclozați de curând, are în ea un duh de mamă, așa

încât își dedică întreaga viață hrănirii și grijii față de micuții ei. Alte păsări pot să-și găsească plăcere în zborul lor prin văzduh, dar această pasăre stă acolo liniștită, cât este ziua de lungă, singurele ei zboruri fiind acelea dedicate umplerii gurii puilor ei, care nu par să fie vreodată îndesțuți. O patimă pare să fi pus stăpânire peste pasăre; la fel se petrece și cu adevăratul câștigător de suflete. El ar fi gata să-și dea oricând viața pentru a câștiga suflete! El se străduiește, pledează, trudește pentru binecuvântarea celor către care inima lui este îndreptată. Mai degrabă ar renunța la jumătate din comoara lui cerească, dacă aceste suflete ar putea fi mântuite! Uneori, în momente de entuziasm, el este gata să renunțe cu totul la cer pentru a cuceri sufletele oamenilor și, asemenea lui Pavel, ar dori ca mai degrabă el să fie blestemat, dacă astfel acele suflete ar putea să fie mântuite. Acest zel binecuvântat nu poate fi înțeles de oricine, pentru că cei care nu îl înțeleg, nu l-au trăit niciodată. Fie ca Duhul Sfânt să îl lucreze în noi, așa încât să acționăm ca niște păstori adevărați față de miei lor. Aceasta este, așadar, lucrarea: „Paște mieluşei Mei!”

5

LECȚIA

Moralitatea sănătoasă

Învățați-i pe copii despre *lucrurile morale*: „*Ferește-ți limba de rău, și buzele de cuvinte înșelătoare!*” (Psalmii 34:13). Evident, noi nu predicăm niciodată moralitatea ca pe o cale de mântuire. Dumnezeu să ne ferească să ajungem vreodată să amestecăm în vreun fel faptele omului cu răscumpărarea care se găsește în Hristos Isus. „*Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu*” (Efeseni 2:8). Totuși, noi vorbim despre moralitate atunci când predicăm spiritualitatea, iar eu am descoperit întotdeauna că Evanghelia conduce la cea mai bună moralitate din întreaga lume. Mi-ar plăcea să am un învățător de școală duminicală care să vegheze la moralitatea băieților și fetelor ce se află în grija

lui, vorbindu-le în mod particular despre acele păcate care sunt comune copiilor și tinerilor. El poate să vorbească cu onestitate și deschidere copiilor săi despre multe lucruri despre care nimeni altcineva nu poate vorbi, mai ales atunci când le reamintește de păcatul minciunii, atât de răspândit printre copii, de păcatul furțișagurilor mărunte sau cel al neascultării de părinți. Îmi doresc ca învățătorul de școală duminicală să menționeze cu detalii aceste lucruri rele, rând pe rând, căci este de puțin folos să le vorbească copiilor despre păcate în general. Nu, ci trebuie să le vorbească despre ele unul câte unul, așa cum făcea David.

Mai întâi, uite-te la păcatele săvârșite cu limba: *„Ferește-ți limba de rău, și buzele de cuvinte înșelătoare!”* (Psalmii 34:13) Apoi tratează alte lucruri ale comportamentului: *„Depărtează-te de rău, și fă binele; caută pacea, și aleargă după ea!”* (Psalmii 34:14). Dacă sufletul copilului nu este mântuit prin alte părți ale învățaturii, poate că această parte va avea un efect benefic asupra vieții sale, atâta cât este posibil.

Evlavia

Cea mai bună parte a învățaturii pe care o poți da copiilor este să le vorbești despre *evlavie*. Vedeți că nu am spus *„religie”*, ci *evlavie*. Mulți oameni sunt religioși după o modă anume, fără a fi *evlavioși*. Mulți manifestă toate

aspectele exterioare ale evlaviei, toate lucrurile care țin de înfățișarea exterioară, iar despre acești oameni putem spune că sunt „religioși”, dar ei nu au nici măcar un gând corect în legătură cu Dumnezeu. Ei se gândesc la locul lor de închinare, la duminica lor, la cărțile lor – dar nu se gândesc la nimic legat de Dumnezeu. Acela care nu Îl cinstește pe Dumnezeu, nu se roagă lui Dumnezeu și nu Îl iubește pe Dumnezeu, este un om păgân, indiferent care ar fi religia lui exterioară.

Străduiți-vă să îi învățați pe copii să își îndrepte întotdeauna privirea către Dumnezeu. Scrieți în mintea lor aceste cuvinte: „*Tu, Doamne, mă vezi neîncetat!*” Îndemnați-i să-și amintească de faptul că orice faptă și orice gând se află sub privirea lui Dumnezeu. Niciun învățător de școală duminicală nu se achită de chemarea lui atâta timp cât nu își atenționează constant audiența că există un Dumnezeu care ia seama la toate lucrurile. O, dacă am fi mai evlavioși, dacă am vorbi mai mult despre evlavie și dacă am iubi mai mult evlavia!

Răutatea și consecințele păcatului

Cea de-a treia lecție ar trebui să se refere la *răutatea păcatului*. Dacă un copil nu învață acest lucru, el nu va găsi niciodată calea către cer. Niciunul dintre noi n-am știut ce fel de mântuitor este Hristos până când nu am cunoscut

cât de rău este păcatul. Dacă Duhul Sfânt nu ne învață despre păcătoșenia fără limite a păcatului, nu vom cunoaște niciodată binecuvântarea mântuirii. Haideți să căutăm harul Lui atunci când predicăm, așa încât să fim capabili să explicăm și să insistăm asupra naturii abominabile a păcatului.

„Domnul Își întoarce Fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ” (Psalmii 34:16). Nu-ți scuti copilul! Ajută-l să fie conștient de consecințele păcatului. Nu te teme, cum fac unii, să vorbești simplu și clar cu privire la consecințele păcatului.

Am auzit de un tată al cărui fiu, un tânăr foarte păcătos, a murit pe neașteptate. Tatăl nu a spus familiei sale, așa cum alții ar fi făcut-o: *„Trag nădejde că fratele vostru am mers în Rai”*. Nu! Ci depășindu-și durerea normală, el a fost capabil, prin harul divin, să își adune copiii și să le spună: *„Băieții și fetele mele, fratele vostru este mort, și mă tem că el este acum în Iad. Voi i-ați cunoscut viața și comportamentul. Acum, Dumnezeu l-a îndepărtat dintre noi pe vremea cât încă se afla în păcatele sale!”* Apoi, cu seriozitate, le-a vorbit despre locul acela de chin, despre care era convins că devenise locașul veșnic al fiului său, implorându-i să fugă de acesta, să fugă de mânia viitoare! Acest fel de a vorbi copiilor săi i-a pus pe gânduri pe copii.

Dar dacă el ar fi acționat, așa cum alții au făcut-o, cu blândețe în inimă, dar fără onestitate, și ar fi spus că

nădejdea lui era că fiul său a mers la Cer, ce-ar fi spus oare ceilalți copii? *„Dacă fratele nostru a mers în Rai – atunci nu e nevoie să ne temem de ceva. Putem să trăim cum dorim, căci vom ajunge totuși acolo.”*

Nu, nu! Nu este un lucru necreștin să spui unor oameni că se află pe calea către Iad, atunci când ai văzut că viețile lor sunt vieți diavolești. Dar unii pot să întrebe: *„Ai permisiunea să îți judeci semenii?”* Nu – dar pot să îi cunosc după roadele lor. Nu eu îi judec, și nici nu îi condamn. Ei se judecă singuri! Am văzut păcatele lor mergând înainte la judecată, și nu mă îndoiesc că persoanele lor vor merge după aceste păcate.

„Dar nu este posibil ca ei să fie mântuiți în al 11-lea ceas?” Am auzit de o persoană care a fost mântuită astfel, dar nu știu dacă a mai existat vreuna, și nici nu pot să spun dacă vreodată va mai exista vreo persoană în astfel de situație.

Așadar, fiți onești cu copiii voștri și învățați-i, cu ajutorul lui Dumnezeu, că *„pe cel rău îl omoară nenorocirea”* (Psalmii 34:21).

Copii au nevoie să afle și să învețe că au *nevoie* de un Mântuitor. Nu trebuie să te ascunzi de această lucrare necesară. Nu îi flata pe copii cu gunoiul amăgitor al naturii lor bune. Spune-le că trebuie să fie născuți din nou. Nu îi amăgi cu visul inocenței lor, ci arată-le păcatele. Menți-

onează care sunt păcatele copilăriei, către care ei sunt îndreptați, și roagă-te ca Duhul Sfânt să lucreze convingerea de păcat în inima și conștiința lor. Tratează-i pe cei tineri în același fel în care i-ai trata pe cei bătrâni. Vorbește în detaliu și fii onest cu ei. Religia superficială nu este bună nici pentru cei tineri și nici pentru bătrâni. Acești băieți și aceste fete au nevoie de iertare prin sângele prețios al lui Hristos, ca oricare dintre noi. Nu ezita să vorbești copiilor despre ruina lor, căci altfel nu-și vor dori vindecarea. Vorbește copilului despre pedeapsa pentru păcat, și avertizează-l de grozăvia ei. Fii blând, dar spune adevărul. Nu ascunde adevărul înaintea păcătosului tânăr, oricât de îngrozitor ar putea fi. Dacă el nu crede în Hristos, groaza îl va cuprinde în ziua judecății. Prezintă înaintea ochilor lui judecata finală, și amintește-i că va trebui să dea socoteală pentru lucrurile făcute cât a trăit în trup. Străduiește-te să îi trezești conștiința și roagă-te lui Dumnezeu ca Duhul Sfânt să lucreze prin tine până când inima lui devine maleabilă și până când mintea lui conștientizează nevoia mării mântuirii.

Schimbarea inimii

Dar nu îți vei avea munca făcută nici măcar pe jumătate dacă nu îi vei învăța cea de-a patra lecție – nevoia absolută pentru *schimbarea inimii*. „*Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, și mântuiește pe cei cu duhul zdro-*

bit” (Psalmii 34:18). Oh, fie ca Dumnezeu să ne facă capabili să păstrăm acest lucru constant înaintea minților celor pe care îi învățăm, anume că trebuie să existe o frângere a inimii și un duh smerit, că faptele bune nu au nicio valoare în lipsa unei naturi noi, că împlinirea cu zel a tuturor îndatoririlor și că cele mai fierbinți rugăciuni vor fi complet inutile, dacă nu va exista o pocăință autentică și profundă față de păcat și o lepădare radicală a acestuia, prin harul și îndurarea lui Dumnezeu!

Indiferent care vor fi lucrurile pe care le veți trece cu vederea în educația copiilor voștri, asigurați-vă că îi învățați care sunt cei 3 R – *Ruina, Răscumpărarea și Regenerarea*. Vorbiți-le copiilor despre faptul că, prin căderea omului în păcat, ei sunt *ruinați*. Spuneți-le că există la dispoziția lor o mântuire, dar că ea este posibilă doar prin a fi *răscumparați* prin sângele lui Isus Hristos și *regenerați* prin Duhul Sfânt. Păstrați constant înaintea lor aceste adevăruri vitale, și apoi veți avea plăcuta îndatorire de a le vorbi despre subiectul duios din încheierea lecției.

Bucuria creștinului

În al cincilea rând, vorbiți-le copiilor despre *bucuria și fericirea de a fi creștin*. „*Domnul scapă sufletul robilor Săi, și niciunul din cei ce se încred în El, nu este osândit*” (Psalmii 34:22). Nu trebuie să vă învăț cum să vorbiți despre acest subiect, căci dacă știți ce înseamnă să fii creștin,

nu veți putea eșua în această privință. Atunci când ajungem la acest subiect, mintea noastră nu trebuie să aibă grijă cum vorbește, ci mai degrabă ea trebuie să vină cu cuvinte de uimire. Cu adevărat s-a spus că: „*Ferice de cel cu fărădelegea iertată, și de cel cu păcatul acoperit!*” (Psalmii 32:1). „*Ferice de omul, care își pune încrederea în Domnul, și care nu se îndreaptă spre cei trufași și mincinoși!*” (Psalmii 40:4). Da, cu adevărat binecuvântați sunt bărbatul, femeia sau copilul care își pun nădejdea în Domnul Isus Hristos, și a căror speranță este în El.

Subliniază întotdeauna acest lucru: cei neprihăniți sunt un *popor binecuvântat*, aleșii, familia lui Dumnezeu, răscumpărați prin sânge și salvați prin puterea lui Dumnezeu, un popor binecuvântat aici pe pământ, dar un popor cu atât mai binecuvântat pe vecie, în cer. Fă-i pe copii să vadă că aparții acelei familii binecuvântate! Atunci când copiii știu că treci prin necazuri, dacă este posibil, vino înaintea clasei tale cu o față zâmbitoare, așa încât elevii tăi să poată spune: „*Învățătorul nostru este un om binecuvântat, chiar dacă îl vedem afectat de necazuri*”. Caută să păstrezi întotdeauna o înfățișare bucuroasă, așa încât băieții și fetele tale să știe că religia ta este o realitate binecuvântată. Fă în așa fel încât punctul esențial al învățaturii tale să fie că, deși „*de multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană*” (Psalmii 34:19a), totuși „*Domnul îl scapă totdeauna din ea. Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme*” (Psalmii 34:19b-20).

Iată că ți-am oferit cinci puncte pentru o lecție. Dă-mi voie acum să-ți spun cu toată seriozitatea că, dincolo de toată învățătura pe care o poți da copiilor tăi, trebuie să fii profund conștient de faptul că nu ești capabil să faci nimic pentru a-i mântui pe acei copii, pentru că Dumnezeu este Acela care trebuie să facă toată lucrarea, de la început până la sfârșit. Tu ești o simplă peniță. Dumnezeu poate să scrie cu tine, dar tu nu poți scrie nimic prin puterile tale. Tu ești precum un ciocan. Dumnezeu poate să zdrobească păcatul copiilor folosindu-se de tine, dar tu nu poți face acest lucru prin puterile tale. De aceea, fii conștient totdeauna de faptul că trebuie să fii tu însuți învățat de Dumnezeu, iar apoi trebuie să-i ceri lui Dumnezeu să te folosească pentru a-i învăța pe alții. Dacă Învățătorul cel mare, Cel ce este mai mare decât tine, nu lucrează și nu îl învață pe copil, acel copil va pieri. Nu învățătura pe care tu o dai este ceea ce poate să mântuiască sufletul copiilor tăi. Nu, ci este binecuvântarea lui Dumnezeu care, prin Duhul Sfânt, însoțește truda ta! Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze și să încoroneze eforturile tale cu un succes abundent! Și El va face cu siguranță acest lucru, atunci când tu vei insista în rugăciune, când vei fi constant în mijlocirile tale. Învățătorul sau predicatorul zelos nu va trudi niciodată în van pentru Domnul, și adesea am putut vedea cum pâinea aruncată pe ape a fost găsită nu după multe zile.

6

VENIȚI, COPII!

*„Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica
Domnului” (Psalmii 34:11)*

Trei îndemnuri

În primul rând, amintiți-vă *cine* sunt cei pe care îi învățați: „*veniți, fiilor!*” Cred că trebuie să ne respectăm întotdeauna audiența. Nu cred că avem nevoie să manifestăm foarte mare grijă dacă predicăm *Dl. Așa-și-așa, Dl. William* sau *șefului cutare*, pentru că, înaintea lui Dumnezeu, astfel de titluri nu înseamnă nimic. Dar trebuie să ne amintim că predicăm bărbaților și femeilor care au suflete, așa încât să nu le ocupăm timpul cu lucruri care nu merită auzite. Dar atunci când predai în școlile duminicale, te afli într-o situație mult mai responsabilă chiar decât a unui pastor. Când predici oamenilor adulți, cu judecată, dacă nu le place învățătura, pot să meargă în altă

parte. Dar tu îi înveți pe copii, iar ei nu au posibilitatea să meargă în altă parte. Dacă îl înveți pe copil greșit, el te va crede. Dacă îl înveți erezii, el le va primi. Ceea ce îl înveți tu acum, el nu va uita niciodată. Mai mult, tu nu semeni într-un teren inocent, cum spun unii, căci acesta a fost de multă vreme ocupat de diavolul. Dar, pe de altă parte, semeni într-un sol care este mult mai fertil acum decât va fi vreodată, un sol care va aduce roade acum, roade mult mai bune decât va putea aduce mai târziu. Semeni într-o inimă tânără, și ceea ce semeni va rămâne acolo, mai ales dacă o înveți lucruri rele, căci acestea nu vor fi date uitării niciodată.

Tu ești cel care începe lucrarea în acel copil: ia seama ce faci cu el. Nu îl ruina. Mulți copii au fost tratați ca niște odrasle de indieni, care poartă vasele acelea grele de cupru pe capetele lor, ca să nu crească vreodată. Mulți dintre adulți sunt acum niște oameni naivi, doar pentru că cei care i-au avut în grijă în copilărie nu le-au oferit posibilitatea de a căpăta cunoștință, așa încât, atunci când au îmbătrânit, au rămas total indiferenți față de ea. Ia seama ce urmărești să faci învățând pe copii. Dacă pui otravă în izvor, va contamina întreg râul. Ia aminte ce anume urmărești prin educarea copiilor! Dacă vei suci puietul, bătrânul stejar va ajunge să fie strâmb. Ia aminte, căci în mâinile tale se află sufletul unui copil! Ceea ce faci tu este să pregătești sufletul acestuia pentru veșnicie! Îți

dau aceste îndemnuri serioase ca și cum aș vorbi în numele fiecărui copil. Cu siguranță că, dacă a da otravă unui muribund este crimă, cu atât mai criminal este să dai otravă unui copilaș! Dacă a conduce pe căi greșite pe cineva care are părul cărunt este un lucru rău, cu cât mai rău trebuie să fie să îndrepti picioarele celui tânăr pe calea greșelii, cale pe care acesta poate să rămână toată veșnicia!

În al doilea rând, ține minte faptul că învățătura pe care tu o dai trebuie să fie *învățătura lui Dumnezeu* – „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11). Dacă, în calitate de învățători, ați fi chemați să predați geografia, n-ar fi o rană veșnică dacă le-ați spune copiilor voștri că Polul Nord s-ar situa în apropierea Ecuatorului, că extremitatea Americii de Sud s-ar afla aproape de coastele Europei, sau că Anglia s-ar afla în mijlocul Africii. Dar nu sunteți chemați să îi învățați geografie sau astronomie, și nici să îi pregătiți pe copii pentru o viață de afaceri în această lume. Dimpotrivă, slujba voastră este ca, dându-vă toată silința, să îi învățați despre Dumnezeu.

Ceea ce trebuie să le spuneți este, „*Copii, ați venit aici să fiți învățați Cuvântul lui Dumnezeu. Odată ce ați venit aici, dacă este posibil, scopul final este ca noi, învățătorii, să fim mijloacele prin care mântuirea să vină peste sufletele voastre.*” Luați aminte la ce urmăriți prin învățarea copiilor voștri, atunci când încercați să Îl arătați pe Dumnezeu.

Răniți mâna copilului, dacă vreți, dar, pentru Numele lui Dumnezeu, nu îi răniți sufletul lui veșnic. Spuneți orice doriți în legătură cu lucrurile trecătoare, dar vă implor, în lucrurile spirituale, luați aminte la direcția către care îi îndreptați. Vegheați ca adevărul să fie ceea ce le transmiteți, și doar adevărul. Cât de serioasă devine lucrarea voastră, când vă gândiți la responsabilitatea pe care o aveți! Acela care face o lucrare pentru sine, poate să o facă oricum doarește. Dar cel care lucrează pentru un altul, trebuie să ia seama să fie plăcut stăpânului său. Acela care este angajat de un rege trebuie să fie cu luare aminte la felul cum își împlinește slujba. Dar cel care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să se cutremure, ca să nu își împlinească greșit chemarea. Amintiți-vă că trudiți pentru Dumnezeu, dacă sunteți cu adevărat ceea ce vă pretindeți a fi. Vai! Mă tem că mulți sunt departe de a avea această gândire serioasă cu privire la lucrarea unui învățător de școală duminicală.

În al treilea rând, amintiți-vă de faptul că acești copii, ce vă sunt puși în grijă, *au nevoie să fie învățați.* „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11). Acest lucru face ca lucrarea voastră să fie cu atât mai serioasă. N-aș fi atât de insistent să îi învățați corect, dacă copiii n-ar avea nevoie de învățătură. Lucrările care nu sunt necesare, pot să fie făcute oricum, dar această slujire este absolut necesară. Copilul ce vă stă înaintea are nevoie de învățătură. El s-a născut în nelegiuire și

mama lui l-a conceput în păcat. Are o inimă rea. Nu Îl cunoaște pe Dumnezeu și nici nu Îl va putea cunoaște vreodată pe Domnul, dacă nu va fi învățat.

Nu este ca un teren care a auzit și care are sămânța cea bună ascunsă adânc în acel sol. Nu, ci dimpotrivă, în inima lui nu se găsește decât sămânța rea. Dumnezeu poate să pună sămânța bună acolo. Tu pretinzi că ești instrumentul Lui pentru aruncarea seminței bune peste inima aceluia copil. Dar amintește-ți că, dacă acea sămânță nu este semănată, sufletul lui va fi pierdut pe vecie. Viața lui va fi o viață de înstrăinare față de Dumnezeu, iar la moartea lui, pedeapsa veșnică îi va fi soarta. Așadar, fiți cu luare aminte cum îi învățați, amintindu-vă de urgența și necesitatea situației.

Nu aveți de-a face aici cu o casă aflată în flăcări, care are nevoie de ajutorul vostru la pompele de apă. Nici nu este vorba despre un naufragiu pe mare, care vă cere ajutorul printr-o barcă de salvare. Ci un suflet veșnic strigă către voi: „Vino și ajută-mă!” De aceea, te implor, învață pe copii frica de Domnul. Fii foarte insistent spunându-le cu adevărat: „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11).

Invitația psalmistului

„*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11)

Este un lucru neobișnuit ca oamenii buni să-și descopere chemarea când se află în cele mai umilitoare situații. David nu a fost niciodată în viața lui într-o circumstanță mai nefavorabilă decât cea sugerată în acest psalm. Titlul lui este, „*Un psalm alcătuit de David, când a făcut pe nebunul în fața lui Abimelec, și a plecat izgonit de el*” (Psalmii 34). Acesta a fost compus cu intenția de a comemora acel eveniment, iar conținutul este sugerat de circumstanța respectivă. David a fost dus înaintea regelui Achiș, și, pentru a scăpa din mâna acestuia, el a pretins că este nebun, însoțind această pretenție cu acțiuni foarte degradante, care să fie convingătoare cu privire la nebunia lui. Drept rezultat, a fost alungat din palat și, așa cum este de așteptat, când astfel de oameni sunt aruncați pe stradă, este foarte probabil că o mulțime de copii s-a adunat în jurul lui.

Această întâmplare tristă este relatată în 1 Samuel 21:10-15. Mai târziu, atunci când David cânta laude lui Iehova, reamintindu-și cum a ajuns să fie motivul râsetelor copiilor, el apărut să spună, „*prin nebunia mea manifestată înaintea copiilor de pe stradă, m-am umilit înaintea generațiilor care vor trăi după mine, dar acum mă voi strădui să repar greșeala mea*” — „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11). Este foarte posibil ca, dacă David nu s-ar fi aflat niciodată în astfel de situații umilitoare, nu s-ar fi gândit vreodată la această slujbă. Eu n-am găsit vreun alt psalm în care el să fi spus:

„*Veniți, fiilor*” (Psalmii 34:11a). Grija lui s-a îndreptat întotdeauna către cetățile Israelului, către provinciile și națiunea care îi stăteau pe inimă, și poate că, doar din când în când, și-ar fi amintit întrucâtva de nevoia educării tinerilor. Dar aici, trecând prin cea mai umilitoare situație prin care omul ar putea trece, David își amintește de datoria lui față de copii. Creștinul prosper nu se gândește întotdeauna la „*mieluși*”. Acea îndatorire o vedem acordată unora precum Petru, a cărui mândrie și siguranță de sine au fost zdrobite și care se bucură astfel să răspundă întrebării Domnului, așa cum apostolul a procedat când Isus i-a spus, „*Mă iubesti?*”. „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11).

Un lucru important pe care îl învățăm de aici este că tinerii și copiii pot să fie învățați despre frica de Domnul. În general, oamenii devin cei mai înțelepți după ce au trecut prin cele mai mari nebunii. David fusese peste măsură de nebun, dar acum el devenise cu adevărat înțelept. Ajungând astfel, nu te puteai aștepta ca el să rostească lucruri nebunești sau să ofere sfaturi care să izvorască dintr-o minte slabă. Am auzit pe unii oameni pretinzând că tinerii și copiii nu pot înțelege marile taine ale religiei. Cunosc chiar pe unii învățători de școală duminicală care evită cu grijă să menționeze marile învățături ale Evangheliei, pentru că ei gândesc că cei tineri nu sunt capabili să le primească. Vai! Aceeași greșeală a ajuns să își facă loc

până la amvon, căci astăzi există o anumită clasă de predicatori care cred că multe dintre doctrinele Cuvântului lui Dumnezeu, chiar dacă sunt adevărate, nu trebuie să fie predicate oamenilor, întrucât aceștia ar fi în stare să le pervertească spre propria distrugere. La gunoi cu o astfel de șmecherie preoțască! Orice ne-a descoperit Dumnezeu trebuie să fie predicat!

Orice lucru pe care El l-a revelat, trebuie să cred și să îl predic, chiar dacă n-aș fi capabil să îl înțeleg în întregime. Nu există nicio învățătură din Cuvântul lui Dumnezeu pe care un copil, dacă este capabil de mântuire, să nu fie în măsură să o primească. Eu aș vrea să văd pe copiii primind învățătură din toate marile doctrine ale adevărului, fără excepție, așa încât să se poată bizui pe ele când vor crește.

Pot să dau mărturie cu privire la faptul că mulți copii pot să înțeleagă Scripturile, căci spun din experiență că, atunci când nu am fost decât un copil, puteam să discut multe aspecte complicate ale teologiei, după ce auzisem părerile diferite asupra acelor chestiuni, exprimate în cercul de prieteni ai tatălui meu. În fapt, copiii sunt capabili să înțeleagă unele lucruri foarte timpuriu în viața lor, pe care noi le înțelegem cu greu, maturi fiind. Copiii se deosebesc printr-o simplitate a credinței, iar simplitatea credinței este una din trăsăturile aceleia care are o cunoștință înaltă. Este adevărat, știm că există o deosebire între

simplitatea unui copil și geniul unei minți profunde. Dar acela care primește lucrurile cu simplitatea unui copil va căpăta adesea ideile pe care omul ce are tendința de a face un silogism din orice nu va ajunge niciodată să și le însușească. Dacă vrei să știi dacă copiii pot fi învățați, te pot îndrepta către multe dintre bisericile noastre și către familiile lor evlavioase – nu în mod necesar cele mai elevate – dar unde poți vedea frecvent niște mici Timotei și Samuel, și fetițe care au ajuns să cunoască de timpuriu dragostea Mântuitorului. Imediat ce un copil poate păcătui, acel copil poate, dacă harul lui Dumnezeu îl însoțește, să creadă și să primească Cuvântul lui Dumnezeu. Imediat ce copilul poate învăța să facă rău, putem fi siguri că el este pregătit ca, sub învățătura Duhului Sfânt, să învețe să facă binele.

Nu merge niciodată înaintea clasei tale gândindu-te că elevii tăi nu pot să te înțeleagă. Dacă nu îi vei face să te înțeleagă, este foarte probabil din cauza faptului că tu însuși nu înțelegi. Dacă nu reușești să îi înveți pe copii ceea ce îți dorești ca ei să învețe, aceasta se poate datora faptului că tu nu ești potrivit pentru această slujire. Ar trebui să găsești cuvinte mai simple, mai potrivit pentru abilitatea lor de a înțelege, și atunci ai putea descoperi că problema nu ține de copii, ci de învățător.

Eu cred că *orice copil poate fi mântuit*. Acela care, prin suveranitatea lui Dumnezeu, a recuperat pe păcătosul cu părul cărunț de pe căile sale greșite, poate să întoarcă și un copilaș de la nebuniile lui. Acela care, în ceasul al 11-lea, găsește pe câțiva stând neocupați în piață, și îi trimite în via Lui, poate să cheme oameni din zorii zilei să lucreze pentru El. Acela care poate să schimbe cursul unui râu atunci când s-a umflat și a devenit ca un fluviu puternic, poate să controleze un izvor proaspăt, care tocmai ce a zburdat din stânca lui, și îl poate face să curgă în direcția în care El dorește. El poate face toate lucrurile – poate lucra în inimile copiilor oricum dorește, căci toți sunt sub controlul Lui.

Nu voi insista asupra acestei învățături, pentru că eu consider că nimeni nu poate fi atât de nebun încât să o pună la îndoială. Dar, deși voi credeți această învățătură, temerea mea este că mulți dintre voi nu vă așteptați să auziți vorbindu-se despre copiii care sunt mântuiți. Am observat în multe biserici un fel de dezgust față de lucruri precum evlavie manifestată în copiii. Unii sunt chiar îngroziți de ideea că un băiețuș ar putea să Îl iubească pe Hristos și, dacă auziți despre o fetiță urmându-L pe Mântuitorul, de regulă reacția este să credeți că aveți de-a face cu o fantezie copilărească, o impresie timpurie care se va pierde în curând. Vă implor să nu tratați niciodată credința unui copil cu suspiciune. Aveți de-a face cu o plantă firavă – nu o mânuiți cu duritate.

Am auzit de o întâmplare cu ceva timp în urmă, despre care cred că este perfect autentică. O fetiță dragă-laşă, pe la cinci sau șase ani, o îndrăgostită de Isus, a cerut mamei sale să se alătore Bisericii. Mama i-a spus că este prea tânără, iar micuța fost peste măsură de întristată. După o vreme, văzând evlavia din inima copilului, ea a vorbit cu pastorul despre acest lucru. La rândul lui, acesta a vorbit cu copilul și apoi s-a întors către mama, spunându-i: *„Sunt deplin convins de credința ei, dar nu pot să îi permit să fie membră a Bisericii, căci e prea tânără.”* Când copilul a auzit aceasta, o întristare mare i s-a așternut pe față. În dimineața următoare, când mama s-a dus la pătuțul ei, a găsit-o pe fetiță cu o lacrimă cât o perlă în fiecare ochi, moartă de prea multă întristare. Inima ei fusese frântă, pentru că nu putea să Îl urmeze pe Mântuitorul ei și să asculte de El în lucrurile pe care El le poruncise. N-aș fi ucis acel copil pentru o lume întreagă! Ia aminte la felul cum tratezi evlavia copiilor. Poartă-te cu blândețe cu ei! Crede că și ei sunt pot fi mântuiți la fel de bine ca propria ta persoana.

Eu cred cu fermitate în mântuirea copiilor. Atunci când vezi o inimă tânără atrasă de Mântuitorul, nu o ocoli și nu îi vorbi cu asprime, punând totul la îndoială. Uneori este mai bine să te amăgești decât să fii mijlocul prin care unul dintre acești micuți, care crede în Isus, să se potic-

nească. Fie ca Dumnezeu să trimită în poporul Său o credință fermă că acești muguri ai harului sunt vrednici de toată grija noastră!

Două încurajări pentru părinți și învățători

Prima încurajare constă dintr-un *exemplu evlavios*. David spune: „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11). Iar ție nu ți-e rușine să mergi pe urmele pașilor lui David, nu-i așa? Nu te vei împotrivi să urmezi exemplul aceluia care a fost un om de o sfințenie și măreție deosebite.

Ar fi putut să lase urme păstorașul, ucigașul uriașului Goliat, psalmistul duios al lui Israel și regele puternic, ar fi putut el să lase urme pe care tu să fii prea mândru ca să nu calci pe ele? O, nu! Sunt sigur că tu vei fi fericit să umbli ca și David. Totuși, dacă ai nevoie de un exemplu și mai bun decât cel al lui David, atunci ascultă cuvintele duioase pe care Fiul lui David le-a rostit: „*Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei*” (Matei 19:14). Sunt sigur că vei fi încurajat dacă te vei gândi întotdeauna la aceste exemple. Tu, care ești chemat să îi înveți pe copii, nu poți fi dezonorat de această ocupație. Unii ar putea să îți spună, „*Nu ești decât un învățător de școală duminicală*”; dar ești o persoană nobilă, ai o slujire onorabilă și înaintași iluștri.

Nouă ne place să vedem oameni cu o anumită poziție în societate, și care sunt interesați de școlile duminicale. O greșeală întâlnită în multe din bisericile noastre stă în aceea că acești copii sunt lăsați în grija tinerilor. Membrii mai bătrâni ai bisericii, care au și mai multă înțelepciune, nici nu îi bagă în seamă. Adesea, membrii bogați ai bisericii stau departe de cei săraci, ca și cum învățarea celor săraci n-ar trebui să fie ocupația specială a bogaților. Sper să văd ziua când bărbații puternici ai lui Israel își vor oferi ajutorul în această mare bătălie împotriva vrăjmașului.

Auzim că, în America, președinții, judecătorii, membrii Congresului și oamenii care ocupă poziții înalte în societate nu se simt jigniți – nici nu știu cum să folosesc mai bine acest termen – ci se simt onorați să aibă posibilitatea de a educa pe copii în școlile duminicale. Acela care predă o oră la o școală duminicală a câștigat un titlu de onoare. Aș prefera mai degrabă să primesc titlul de învățător de școală duminicală, decât pe acela de doctor în științe sau orice altă onoare care a fost vreodată conferită de oameni. De aceea, vă implor să puneți la inimă această lucrare, pentru că este atât de onorabilă. Lăsați ca exemplul regal al lui David, ca exemplul dumnezeiesc al lui Isus Hristos să vă inspire către o sânguință proaspătă, o ardoare crescândă, către perseverență și siguranță, așa încât să continuați această slujire binecuvântată, spunând ca și

David: „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului*” (Psalmii 34:11).

Cel de-al doilea motiv de încurajare costă constă în *succesul acestei slujirii*. David spunea: „*Veniți, fiilor, și ascultați-mă*” (Psalmii 34:11). El nu a adăugat la aceasta, „*poate că vă voi învăța frica de Domnul*”, ci, „*vă voi învăța frica Domnului*”.

Succesul școlilor duminicale! Dacă aș începe să vorbesc despre acest subiect, aș avea la dispoziție o temă nesfârșită. De aceea, nici nu voi detalia. S-au scris multe volume pe această temă și, după toate acestea, putem să spunem: „*lumea întregă n-ar putea să cuprindă tot ce poate fi scris*”. Acolo sus, unde oștile strălucitoare ale cerului cântă continuu laudele lui Dumnezeu, acolo unde cei îmbrăcați în haine albe își vor arunca cununile înaintea picioarelor Sale, acolo vom vedea adevăratul succes al școlilor duminicale. Dar putem vedea și aici, în aproape orice amvon din țara noastră, ca și în stranele unde stau diaconii și membri evlavioși ai bisericii, în închinare – și aici putem vedea succesul școlilor duminicale. În plus, peste marile oceane, în Insulele Sudului, în ținuturi unde locuiesc cei care se închină înaintea lemnului și a pietrei, există misionari care au fost mântuiți cu miile în școlile duminicale, și cei ce au fost binecuvântați prin truda lor contribuie la marele râu al succesului incalculabil, aproape că aș spune infinit, al învățaturii venite prin școala duminicală.

Continuă slujirea ta sfântă! Mult ai făcut deja, dar mai este încă mult de făcut. Victoriile tale din trecut ar trebui să te înflăcăreze cu o ardoare proaspătă, iar amintirea biruinței lor tale din campaniile anterioare și toate trofeele câștigate pentru Mântuitorul tău pe câmpul de bătălie din trecut să te încurajeze să continui în slujirea ta prezentă și viitoare!

7

COPILĂRIA ȘI SFÂNTA SCRIPTURĂ

Pavel însuși l-a învățat pe tânărul Timotei toate lucrurile cu privire la Evanghelie. Dar Timotei nu a auzit doar învățătura lui, ci el a văzut și practica apostolului. Nu putem forța adevărul în mințile oamenilor, dar putem să facem așa încât învățătura noastră să fie clară și hotărâtă, iar viețile noastre să fie consecvente cu aceasta. Adevărul și sfințenia sunt cele mai sigure antidoturi față de eroare și păcătoșenie.

Apostolul Pavel îi spunea lui Timotei, *„Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat”* (2 Timotei 3:14). Apoi s-a îndreptat către un alt remediu puternic ce fusese de mare ajutor tânărului predicator – în speță cunoașterea

Sfintelor Scripturi încă din fragedă pruncie. Pentru tânărul Timotei, acest lucru era una din cele mai bune arme ale sale. Educația lui timpurie îl păzise ca o ancoră și îl ferise de învățătura alunecoasă și îngrozitoare a veacului. El era un tânăr fericit, căci despre el Pavel putea să spună: *„din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus”* (2 Timotei 3:15).

Singurele lucruri pe care le avem la îndemână pentru a fi pregătiți pentru conflictele viitoare constau din predicarea Evangheliei și trăirea în Evanghelie. De aceea, este necesar să avem grijă să transmitem Cuvântul Domnului copiilor noștri. Aceasta este o slujire specială, căci Dumnezeu va reduce la tăcere pe vrăjmașul prin gura bebelușilor. Este un lucru neînțelept să visăm că filozofiile omenești ar putea fi confruntate prin învățatură omească, ca și cum Satana ar putea fi scos cu ajutorul Satanei. Nicidecum! Ceea ce trebuie să facem este să înălțăm șarpele de aramă în orice loc în care șerpii înfocați îi mușcă pe oameni, așa încât cei loviți de moarte să privească la șarpele de aramă și să trăiască. Îndreptați-le ochisorii nu către lume, ci către vindecarea divină! Într-o singură privire poate exista viață – viață îndreptată împotriva veninului șarpelui care îi otrăvește acum pe oameni. Atunci când întunericul este gros ca la miezul nopții, singura soluție este răsăritul soarelui. Singura nădejde pentru această lume întunecată este lumina Evangheliei.

Strălucește, o, Soare al neprihănirii, și ceața, norii și întunericul vor dispărea! Rămâi fidel planurilor apostolice și te vei odihni în succesul apostolic. Predică-L pe Hristos! Predică Cuvântul la timp și ne-la-timp, și învață-i pe copii! Una din principalele metode folosite de Dumnezeu pentru păzirea câmpurilor Sale de invazia neghinei este să însămânțeze acele terenuri cu grâu, făcând asta cât de timpuriu este posibil.

Lucrarea harului lui Dumnezeu a început în Timotei cu învățarea sa timpurie: „*din pruncie cunoști Sfintele Scripturi*” (2 Timotei 3:15). Expresia „*din pruncie*”, așa cum citim, se referă la învățarea „*încă de bebeluș*”. Ea nu se referă la un copil deja crescut, sau un tânăr, ci la un copilăș care abia a părăsit starea de bebeluș. Timotei cunoștea scrierile sfinte de când era încă un copilăș. Această expresie este folosită, fără îndoială, pentru a ne arăta că nu putem începe prea devreme să îmbibăm mințile copiilor noștri cu învățătura Scripturii.

Bebeluşii sunt capabili să asimileze lucruri cu mult mai devreme decât suntem noi conștienți de acest fapt. În decursul primelor luni de viață, copilul învață mai mult decât ne închipuim noi. El învață foarte repede lucruri legate de dragostea mamei sale și de propria sa dependență. Dacă mama este înțeleaptă, îl face pe acesta să învețe sensul ascultării și nevoia de a-și supune voința față de cea a părintelui. Iar aceasta poate fi nota dominantă a întregii

lui vieți viitoare. Dacă copilul învață încă de timpuriu ascultarea și supunerea, acest lucru îl va feri de mii de lacrimi, atât pe el, cât și pe mama lui! Atunci când copilăria este lăsată necultivată, viața aceluia copil ajunge ca un câmp de buruieni.

Sfintele Scripturi pot fi învățate de către copii imediat ce aceștia sunt capabili să înțeleagă oricât de puțin din lumea exterioară. Este un lucru remarcabil, și am auzit asta din partea mai multor învățători, că mulți copii învață să citească din Biblie mai bine decât din orice altă carte. Nu știu de ce, dar probabil că la mijloc este simplitatea limbajului. Atunci când evenimente din istoria obișnuită sunt trecute uitării, realitățile biblice vor rămâne în mintea copilului. Există ceva în Biblie care o face adaptată pentru ființele omenești de toate vârstele, și, de aceea, ea este o carte foarte potrivită și pentru copii. Prin urmare, noi facem o greșală atunci credem că trebuie să începem cu altceva, și să abandonăm Scripturile.

Biblia este cartea care oferă lumina oricărei zile. Anumite părți din ea sunt dincolo de nivelul de înțelegere al unui copil, căci acestea sunt adeseori peste puterea de înțelegere chiar și a celor mai avansați dintre noi. Există în ea profunzime în care leviatanul poate să înoate, dar și pâraie în care un miel poate să își înmoaie picioarele. Învățătorii înțelepți știu cum să îi conducă pe mieluși pe pășunile verzi și la apele de odihnă.

Am observat cândva că, în viața aceluia om al lui Dumnezeu a cărui pierdere apasă acum greu pe inimile multora dintre noi – vorbesc aici despre Earl de Shaftesbury – am observat că primele sale gânduri religioase au fost produse de o femeie neînsemnată. Acele lucruri care au făcut din Shaftesbury un om al lui Dumnezeu și prieten al omului, au fost primite în leagănul copilăriei. El avusese o doică evlavioasă care îi vorbise despre lucrurile lui Dumnezeu. Acesta ne relatează că ea a murit înainte ca el să împlinească șapte ani. Dar există dovezi clare că inima lui a fost capabilă să primească de timpuriu pecetea Duhului lui Dumnezeu. Și a primit-o prin intermediul unui suflet smerit. Binecuvântată a fost între femei aceea al cărei nume nu îl cunoaștem, dar care a adus o slujire neprețuită înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor prin învățătura sfântă pe care a dat-o copilului ales. Tinere mame, subliniați acest lucru!

Dați-mi primii șapte ani din viața unui copil și, prin harul lui Dumnezeu, putem înfrunta lumea, firea pământescă și diavolul, care doresc ruinarea aceluia suflet nemuritor. Atâta vreme cât lutul este moale, cei șapte ani pot să fie hotărâtori pentru forma vasului. Tu, cel care îi înveți pe copii, nu-ți spune că slujirea ta este în vreun fel inferioară altora, care se ocupă de oamenii mai bătrâni. Nu, tu ai prima parte a slujirii, iar învățătura pe care tu o vei da, pentru că vine mai întâi, va fi cea mai de durată. O, dacă ar fi copilașii noștri evlavioși și doar evlavioși!

Printre gândurile care se ivesc în mintea unui bătrân, înainte ca el să ajungă în cer, cele mai deosebite sunt acele gânduri care îl duc departe în viața sa, în vremurile când stătea pe genunchii mamei sale. Acel lucru care l-a făcut pe Dr. Guthrie să ceară să i se cânte un imn din copilărie, când era pe patul de moarte, nu era decât un instinct al naturii noastre, care ne determină să încheiem cercul viețuirii noastre, aducând iarăși împreună sfârșitul și începutul vieții. Lucrurile copilărești sunt foarte îndrăgite la vârsta perilor cărunți. Cântecele vechi sunt pe buzele noastre, iar gândurile de demult ne umplu mințile. Învățăturile din copilărie lasă urme clare și adânci în mințile noastre, urme care rămân acolo și după trecerea a 70 de ani. De aceea, să luăm aminte ca astfel de urme timpurii să fie lăsate cu cele mai înalte scopuri.

Este bine să observăm diversitatea învățătorilor noștri. Și nu ne este greu să spunem cine l-a învățat pe tânărul Timotei. În primul capitol al acestei epistole, Pavel spune, *„Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice, și sunt încredințat că și în tine”* (2 Timotei 1:5). Nu încapă îndoială asupra faptului că bunica Lois și mama Eunice și-au unit eforturile în educarea micuțului Timotei. Cine ar trebui să îi învețe pe copii, dacă nu părinții? Tatăl lui Timotei era un grec, și probabil necredincios. Dar copilul lui a fost fericit să aibă o bunică venerabilă, cea mai dragă

dintre toate rudele. El avea de asemenea și o mamă credincioasă, cândva o evreică devotată, dar după aceea o creștină cu o credință fermă, care își găsea zilnic plăcerea în a-și învăța copilul drag în Cuvântul Domnului.

Dragi mame, aveți parte de cea mai sacră slujire, care vă este dată de către Dumnezeu! De fapt, este ca și cum Dumnezeu vă spune: *„Ia acest copil și crește-l pentru mine, iar eu te voi răsplăti!”* Voi sunteți chemate să echipați pe viitorul om al lui Dumnezeu, pentru ca el să fie astfel bine pregătit pentru orice lucrare bună. Dacă Dumnezeu vă va îngădui, veți trăi să auziți pe acel băiețuș spunând Evanghelia miilor de oameni, și atunci vă veți aminti cu duioșie în inimă că acele învățături din copilărie l-au condus pe copil să Îl iubească pe Dumnezeu și să Îl slujească.

Aceia care gândesc că o mamă care se ocupă de gospodărie nu face de fapt nimic, gândesc tocmai contrar adevărului. O mamă evlavioasă abia de își găsește timp pentru a părăsi casa spre a alerga la locul de închinare. Dar să nu vă închipuiți că ea nu face niciun fel de slujire bisericii. Dimpotrivă, ea face cea mai bună slujire posibilă pentru Domnul ei! Mamelor, educația evlavioasă a copiilor voștri este prima și cea mai presantă îndatorire a voastră. Învățând copiii în Sfintele Scripturi, femeile creștine împlinesc la fel de bine partea lor pentru Domnul, la fel cum

Moise își împlinea partea judecând pe Israel sau Solomon construind templul!

Părinților, copiii voștri sunt la fel de „*morți în greșeli și păcate*” ca și adulții! Niciun părinte n-ar trebui să rațeze să conștientizeze starea spirituală în care se găsesc toate ființele omenești, prin natura lor. Dacă nu ai un simțământ foarte clar cu privire la ruina totală și moartea spirituală a copiilor tăi, vei fi incapabil să te transformi într-o binecuvântare pentru ei. Te implor, tratează-i nu ca pe niște somnoroși pe care ai putea să îi trezești prin puterile tale, ci ca pe niște „*stârvuri spirituale*”, care nu pot fi înviate decât prin puterea lui Dumnezeu!

Dacă gândești că, în cazul copiilor tăi, ei nu sunt chiar atât de depravați, dacă te fletezi cu ideea nebunească a „*inocenței copilăriei*”, ar trebui să nu te surprindă dacă vei rămâne neroditor și sterp din punct de vedere spiritual.

Dacă vrei să aduci vreodată viață spirituală copilului tău, trebuie să conștientizezi cât se poate de clar starea copilului tău. El este mort, mort! Dumnezeu va trebui să te facă să simți faptul că până și copilul tău este mort în greșeli și păcate, așa cum erai tu însuși nu demult. Dumnezeu vrea să vii în contact cu acea moarte printr-o compasiune dureroasă, zdrobitoare și umilitoare. Dacă vrei să îți înviezi copilul din morți la viață spirituală – trebuie să simți acea răceală și groază a morții propriului tău copil.

Trebuie să ai, mai mult sau mai puțin, un simțământ clar al mâniei groaznice a lui Dumnezeu, și al terorii judecării viitoare. Atunci când moartea spirituală a copiilor tăi te alarmează și te copleșește, atunci amintește-ți asta: Dumnezeu este gata să te binecuvânteze!